

sevda kadının dilinden...

*Sevda
kadınları...
çiçeklenen
acılar...*

Azadi Matbaası
Baskı Tarih: 2001

İÇİNDEKİLER

I. Önsöz

II. Özgür İnsandan

1. 8 Mart 2000 Kadınına
2. Şiir Yaşamın Matematığıdır

III. Özgür Yaşamın Dili Soylu Güneşimize

1. Anlatamıyorduk	Tolhıldan Asmin
2. Soluk soluğa bir ömrün hikayesi	Dirok Jiyan
3. Özgürlüksün sen	Şilan Vaya
4. Işığım	Zekiye Botan
5. Doğa, Tarih ve 4 Nisan	Dılar Dicle
6. İmralı	Şilan Vaya
7. Çarmıh	Roja Zilan
8. Gerçeklik ve trajedi arasında
bir ışıktır Süveyda	Melsa Amed
9. Haykırış	Rojda Batman
10. Çağrı	Berfin Nurhak
11. Her şey olmak	Tolhıldan Asmin
12. Toprağın çocuğu	Dirok Jiyan

IV. Tanrıçaların Ölümsüz Ardıllarının Dilinden

1. Kıpırdama	Şehit Sarya
2. Kavgamı Gönderiyorum
(Gülnaz Karataş)	Şehit Beritan
3. Gömün Beni	Şehit Agiri Çiya
4. -	Şehit. Zınarin
5. -	Şehit Zınarin
6. -	Şehit Zınarin
7. Yüreğimi Dağlara Nakşettim
Ersöz	Şehit Gurbetelli
8. -	Şehit Helin Çerkez
9.	Şehit Deniz Yücel
10. Bırak Beni	Şehit Rojbin Serhat
11. -	Şehit Helin Çerkez
12. -	Şehit Ruken

13. Çağrı	Şehit Rojbin Serhat
14. -	Şehit Rojbin Serhat
15. İsyan	Şehit Rojbin Serhat
16. -	Şehit Rojbin Serhat
17. -	Şehit Helin Çerkez

V. Erdemin Solmayan Çiçeklerine

1. Erdemin çiçekleri	Dirok Jiyan
2. Ne çabuk	Şılan Vaya
3. Leyla Kasım'a	
4. Yalnızlık	Tolhıldan Asmin
5. Deniz kızı	Şılan Vaya
6. Herkesin Yüzü	Neval Bager
7. -	Asra Gulan
8. Behdinan dağlarında bir Anadolu türküsü	
9. Üç cana	Tolhıldan Asmin
10. Garzan'a	Berfin Zine
11. Can Yoldaşıma	Rojhılat
12. Küçüğüm	Göksu
	Roni Eylem

VI. "Sevginin, Adaletin ve Gerçeğin Arayıcılarına"

1. Düğüm arası	Nurhak Doğan
2. Kadınca bir yaşam	Dirok Jiyan
3. Narisa	Xezal Ekin Özalp
4. Çağın ve Yeni'nin son çağrıları	Newal Bager
5. Baş tacım	Zılan Dijwar
6. Kadınım ben	Dılar Dicle

VII. Yaşamın Yüreğimizdeki Işıltıları

1. Sonbahardı	Roni Eylem
2. Büyük Umutlarım Var	Şılan Vaya
3. Var mısın?	Zelal Deniz
4. Maxmur Çocuklarına	Nujiyan Munzur
5. -	Zekiye Botan
6. İzdüşüm	Zin Agirî Laleş
7. Uzağa	Berfin Başak Eren
8. Doğuş	Berfin Başak Eren

9. Kırık Erbanem
10. Yolcu
11. Yüzüm
12. Geceye Hitap
13. -
14. Zağros Çiçeği
15. Toprak
16. Damla
17. Mavi Beyaz Düşler
18. Şiirler Adsız Yine
19. Ufkun Kızı
20. Sürgünde
21. Simyacı
22. Ömür ve İhanet
23. Aritmetik Yaşam
24. Yaşam
25. Savaşın En Kızgın Anı
26. -
27. Dost
28. Zemheri Günler

- Özlem
- Dorşin Poyraz
- Medya Doz
- Asmen Uçurum
- Dirok Jiyan
- Asmen Uçurum
- Arjin Dersim
- Canda Andok
- Avaşın Arjiyan
- Rojna Zağros
- Beritan Baz
- Meral Kızılırmak
- Siya
- Dılzar Dilok
- Berfin Nurhak
- Ekin Çayan
- Melsa Amed
- Sarya Onur
- Zelal Deniz
- Dirok Jiyan

Azadi Matbaası
Basım Tarihi: 2001

Yaşamı şiir tadında ve türkü güzelliğinde
bizlere sunan Başkan Apo'ya ve tüm
şehitlerimizin anısına...

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Özgür Yaşamın Dili Soylu Güneşimize
Anlatamıyorduk

...

Soluk soluğa bir ömrün hikayesi

Özgürlüksün sen

Işığım

Doğa, Tarih ve 4 Nisan

İmralı

Çarmıh

Gerçeklik ve trajedi arasında bir ışıktır

Süveyda

Haykırış

Çağrı

Her şey olmak

Toprağın çocuğu

Tanrıçaların Ölümsüz Ardıllarının Dilinden

Şehit Beritan Yoldaş'tan

Şimaller Ve Munzurlar

Biz Kimiz?

DİCLE.!

ANNE

Dağlar

Hakkari Tepelerinden

Morse Dağı

Kıpırdama

Gömün beni

Bahar

Acı

Yüreğimi dağlara nakşettim

Dünyam

Yalnızlığım

Çağrı

Bırak Beni

Umut

İsyen

Ruhum

Sevdamız

Vicdan

Erdemin Solmayan Çiçeklerine

Erdemin çiçekleri

Ne çabuk
Yalnızlık
Deniz kızı
Herkesin yüzü
Sarı saçım
Behdinan dağlarında bir Anadolu türküsü

Üç cana
Garzan'a
Can yoldaşıma
Küçüğüm
Yoldaş'a
Özlemim

**“Sevginin, Adaletin ve Gerçeğin
Arayıcılarına”**

Düğüm arası
Kadınca bir yaşam
Narisa
Çağın ve Yengi'nin son çağrıları
Baş tacım
Yaşamın Yüreğimizdeki Işıltıları
Sonbahardı
Büyük umutlarım Var
Var mısın?
Maxmur çocuklarına
...
İzdüşüm

Uzağa
Doğuş
Kırık erbanem
Yolcu
Yüzüm
Geceye hitap
Arayış
Zağros çiçeği
Toprak
Damla
Mavi beyaz düşler
Şiirler adsız yine
Ufkun kızı
Simyacı
Ömür ve İhanet
Aritmetik yaşam
Yaşam
Savaşın en kızgın anı
Yüreğimizdeki sevdamız
Dost
Zemheri günler
Aşk Yaratmak
Pembe papuçlu
Güzel Hayat
Irmak
Hasret
Çiğdem
Bir Düş

8 Mart 2000 Kadınına

Seninle yaşamak için,
Aramızda Adem ile Havva'dan beri
Ekilen kara çalıların sökülmesi
Yükseltilen duvarların kaldırılması gerekir
Bunun için,
İlk sınıf, ilk hakim,
yalancı ve zalim erkekliğin yenilmesi
Ve
Uygarlığın çaldığı ateşin alınması gerekir.
Prometeus'lara bedel bir kavgayı göze
aldım.
Dünyayı karşımda buldum
Promete'nin memleketinde
Haince esir düşürüldüm
Ey kutsal Ana
Ve
Sevda Kadını

Başkan Apo
İmralı-2000

Önsöz

“Biliyorum,
Matarada su
Torbada ekmek
Ve kemerde kurşun değildir şiir
Ama yine de
Matarasında suyu
Torbasında ekmeği
Kemerinde kurşunu kalmamışları
Ayakta tutabilir”

Toplumumuzun bütün hücrelerine nüfuz eden, derinden yaşadığı parçalılık gerçeği, bugüne kadar çağdaş anlamda sanat ve edebiyat çalışmalarını özelde de kendi şiirini oluşturması önünde temel engel teşkil etmiştir. Tarihten gelen varlığımızın kanıtı olan kültürel kimliğimizi daha çok halk oyunları yoluyla ve sözlü olarak geçmişten bugüne taşıdık. Edebiyat yoluyla ulusal değerlerimizi dünyaya taşırmamız çok sınırlı kaldı. Bunun nedenleri çeyrek asrı aşan amansız

savaşımızın da temel gerekçeleri oldu aynı zamanda. Ancak şimdi, bu sorun bir görev olarak karşımızda durmakta ve hakkıyla yerine getirmenin yolu, kültürel kimliğimizi her alanda ifade etme çalışmalarını süreklileştirmekten geçmektedir. Başlangıç açısından yapılması gereken temel faaliyet ise ileri mücadelemizle yarattığımız değerleri kalıcılaştırmak için sanatsal ifadeye kavuşturmaktır. Sınırsız bedeller, büyük fedakarlıklar ve eşsiz bir cesaretle, yıllarca yürüttüğümüz savaşla ulaştığımız değerleri kalıcılaştırırken, aynı zamanda yine, bu gerçeklik üzerinde büyüyen ulusal aydınlanma içinde en temel görevimizi yerine getirmiş olacağız. Bunu yaparken, mücadelemizde aktif olarak yerini alan kadın gücünün, zorlu savaşım sürecinde yaşadıklarını ve yarattıklarını özgün bir çalışma olarak ele almak bizim için oldukça anlamlıdır. Bütün dünya deneyimlerinde olduğu gibi bizde de savaşın tahribatlarını en derinden yaşayan kadındır. Buna karşılık en büyük değişimi, dönüşümü yaşayarak bugün en çok bilinçlenen, ışığa en yakın olan, onun gücünden güç alan ve bunu tüm insanlığa

yayma mücadelesi içinde olan da kadındır. Kadının yaşadığı duygu-düşünce fırtınalarını, özgür ve mutlu yarınlara olan özlemini, inancını dile getirmenin en iyi yolu şiirdir.

Bu temelde Özgür Kadın Akademisi olarak şiir alanındaki ilk çalışmamızı tamamlayarak sunmanın sevincini tüm yoldaşlarımız ve güzel insanlarla paylaşmanın kıvancını yaşıyoruz. Bu çalışmayı, dağ koşullarında, dar bir zaman diliminde gerçekleştirdik. Şiir yazan bir çok arkadaşla ulaşma imkanımız olamadı. Yine geçmiş yıllarda yazılan bir çok şiir savaş koşullarında korunamadığı için daha çok elimizde bulunan ve bir çoğu, son bir iki yıl içinde yazılan şiirleri kullandık. İlk olmanın yanı sıra bu konudaki acemiliğimizin de etkisiyle bazı yetersizlikler taşıdığını biliyoruz. Aynı zamanda, hiç birine gerçek anlamda 'şair' diyemediğimiz arkadaşlarımızın kendilerinin de genellikle ilk şiirleridir. Hepsi, bu konuda yolun başında ve daha çok deneme-sınama aşamasındadır. Dolayısıyla, evrensel şiir ölçülerine vurulduğunda, yazım tarzında da yetersizlikler görüleceği gibi bir çok

özgünlüğü de taşımaktadır. Zamanın akışında yenilenme fırsatı bulmasa da, yazıldıkları anın ruhunu bize hissettiren, şehitlerimizin kendi şiirlerini bu çalışmada olduğu gibi, ileri ki süreçlerde de Akademimizin yayınları bünyesinde derleyip, sunmaya devam edeceğiz. Tabi, bizi yaşamla tanıştıran, özgür yaşam bilincini ve tutkusunu aşıl原因an yaratıcımız Başkan APO, yaşamın her alanında olduğu gibi, şiir alanında da öncülük yapmakta, ustamız olmaktadır. Dolayısıyla bütün eksikliklerine rağmen Önderliğimizin ve Şehitlerimizin izinde derin anlamlarla yüklü yürek esintilerini kaybolmaya terk etmemek ve öte zamanlarda benzer çalışmalar için bir deneyim olarak bırakmak, bizim açımızdan hem bir görev, hem de zevkle yürüttüğümüz bir çalışma oldu. Bugün, yoğun ve derin yaşadığımız özgürleşme mücadelesi, başlı başına mevcut uygarlık gerçekliği karşısında eşsiz bir sanat olayıdır, uzun soluklu bir şiirdir. Peki şiir nedir?

Eskimolar şiire, 'Anerka' diyorlar. Anerka, Eskimo dilinde 'nefes, soluk' anlamına geliyor. Yüreğin ve beynin birlikte soluklanmasıdır. Yani yaşamsal bir

faaliyet. Nefes alıp vermek kadar insan için elzemmiş onlarda. Bu yüzden mutlak bir parça taşınmalı sizden. Ve bütüne bir parça eklemeli, şiir soluğunuz olmalı. Şiir, sadece bir duygu yoğunluğu değildir. Şiiri en çok sınırlandıran bir tanımdır. Belki de şiir solgun bir ışıktaki, yüreğinizin aydınlığında gizlediğiniz tüm karanlıkların ürkekçe ışıldamasıdır. Ya da insanların ölümsüzlük istemine bir cevaptır.

İnsan varolduğu ortamda kendi yansımalarını görmek, etkileşim içerisinde olduklarından cevap alma beklentisine girer. Her şey tecellisini arar. İslam'daki vahdet-i vücud gibi. Yani tanrının yarattıklarından kendini yansıtmaması. Bu, aynı zamanda insani bir gerçekliktir. İşte şiir, insanın tecelli arayışının somut bir

ifadesidir. İnsanın kendisini kendinde ve çevresinde aradığı, anlamlandırmaya çalıştığı an'dır. İfade arayışlarımız kendine araçlar yaratmıştır. Doğada kendini çıplak ve yalnız hisseden insan, merakları, arayışları ve korkuları ile beraber kendini aramaya başlar. Yalnızlık psikolojisi onun varlığıyla iletişime geçmesine araçlar yaratmaya yönlendirmiştir. İnsanın, iletişimde en zorlandığı ve ısrarla kaçındığı

nokta, kendisiyle ilişkilendirilmiştir. Şiir, bireyin kendisiyle ilişkilendiği an olması itibarıyla son derece kişiseldir de. Ama bu onun toplumsallık gerçeğini yadsımaz. Belki de bu yüzden şiirin “tanrıların hatalarını düzeltmek için doğduğuna” inanılır. Ya da “bir kafa ihtilali” olması, toplum-birey diyalektiğini en iyi yakalayan şairin gerçeği olduğu içindir. Bu yüzden yazıldığı dili aşan evrensel bir dildir şiir. Kendimizi korkmadan, kendimiz olarak anlatabilmektir, farklılıkların zenginliğini koruyarak.

Ve yine şiir, yoğunlaşmış düşüncelerin yarattığı duygu patlamasıdır. Ulaşılamayana ulaşılma umudu ya da Baudelaire’nin dediği gibi; “insanın üstün bir güzelliği özlemesidir.” Sıradanlıktan kaçıp, sığındığımız bir duraktır. Çünkü her şiir, durup, yaşamını yeniden gözden geçirmektir.

Ve her şiirin bir kokusu, bir tadı vardır.

Binlerce kez değilmiş ve hala kapanmamış yaraların acısı vardır, Ahmet Telli’nin şiirlerinde. Buram buram özgürlük kokar, Nazım’ın şiirleri ve mutlu yarınlara olan duru bir inanç vardır onda. B. Brecht’te yoksul emekçilerin tuzlu

terinin dayanılmaz kokusu vardır. Ve adı konulmamış olsa da, Kürdistan kokar, Ahmet Arif'in şiirleri.

Bir gerillanın, Kürdistan gerillasının şiiri ise, gelecek özlemi kokar. Mutlak büyük acılarla demlenmiş, bir kar suyu çayı tadını bırakır insanda. Dağların yüreğinde yazılmış kadınların şiiri ise, her şeyden önce toprak kokar. Onlarda, dağları dağ yapan, dağ yüreklerinin yürek atışlarını bulacaksınız. Hepsi sevda yüklüdür. Temiz dağ esintileriyle soluklanmıştır her biri. Gökyüzü, yıldızlar, bereketli yağmurlar vardır onlarda. Böylece, bir yandan iç içe yaşadığımız doğanın güzelliğini bulacaksınız onlarda. Bir yandan da gerillayı gerilla yapan savaş vardır. Savaşın gerekçeleri olan sömürüye, ihanete, düşürülmüşlüğü karşı derin ve yoğun yaşanan kin ve öfke sinmiştir, her birine. Kan ve barut kokusu, ölüm ve şiddet, doğanın zorlukları... Ve tabi ki bütün acılara karşı direnme, savaşma gücünü veren, bütün yoklukları, yarım kalmışlıkları sineye çeken güzel yarınlara olan umut, yeni yaşama bağlılık ve özgürlük aşkı, hepsine renk veren bitimsiz duygulardır. Kısacası, şiirde de öncümüz

olan Başkan APO'yu, ölümsüz kahramanlarımız olan şehitlerimizi, kutsal topraklarımızı, savaşı ve kadını, kadının yüreğinden ve dilinden tanıyacaksınız.

Özgür Kadın Akademisi

Özgür Yaşamın Dili Soylu Güneşimize

Anlatamıyorduk

Anlatamıyorduk ve anlayamıyorduk

“Bir an” demiştiniz Başkanım.

“Bir an’ımı yakalayın”

Örneğin akşamüstü güneş batarken

laciverte dönerken deniz

gri bir hüznün kaplarken her yeri

ve bir umarsızlığa, sessizliğe gömülürken

yorgun dünya

ne hissedersiniz?

Ya da fırtınada dalgalar acımasızca

İmralı’nın duvarlarını vururken

rüzgarın uğultusu dağların kokusunu

getirirken

neler düşünürsünüz?

Radyoda eski bir halk türküsünü dinlerken

sabahları gardiyan gazetelerinizi

getirdiğinde

neler yaşarsınız?

Gözlerinizi dikip gökyüzüne

havalandırmanın tam ortasında durarak

bir kuşun özgürce kanat çırpışlarına
yitip gidinceye dek
bakarsınız belki
Duvarlar hep yabancı kalacak düşlerinizin
sınırsızlığına
Kırk yıllık hayalim dediğimiz
bu dağların havasını solurken
o duvarları kıskanıyorum
sormak acıtıyor yüreğimi
ama bu 8 Martta nerede olmak isterdiniz?
“Ekilen kara çalılar ve yükseltlen
duvarlara” rağmen.

Tolhıldan Asmin
Mart 2001

Her kabalık, her çirkinlik,
ne kadar zorluyor bu naçar yüreği.
Alıştırdınız ya bizi hep,
Güzele, güzelden yana çırpınan yüreğe.
Alıştırdınız ya gözlerden süzülen öze.
Bundandır, sahtelik ne çok kanatır bu
yüreği!
Her bir çirkinlik,
Her bir ikiyüzlülük,
Nasıl bir bıçak olup dönenir beynimizde.

Özlemek ayıp değil kuşkusuz.
Ama özlemin seli ırmak olup,
Gözlere hücum edende
Bir utanç sızısı bağdaş kurar yüreğe.
Yarattınız ya; yaşamın sıratından,
Yüreği ve beyni umut-inanç yüklü ,
Elleri karanlıkları eriten meşalelerle
Geçebilmeyi , bacakları titremeden.
Gayrı özlemin ırmakları,
Aşktan yana akar olur.

Pelşin Tolhıldan

Soluk Soluğa Bir Ömrün Hikayesi

I.

Büyüdükçe paramparça olup
savruldu hayallerimiz
Evrendeki toz zerrecikleri gibi, görülmez
oldular
Ve yıllar sonra geride kalan
ihanet etmediğimiz
hayalleri büyüterek daldık fırtınaya
Çocukluk hayallerinin aşkıyla fırtınayı
başlatan
O büyük insanın havarileri olarak
Ve sis perdesiyle ayrılmış
yaşadığımız bu dünyayı
daha iyi gördük.

II.

Şiş karınlı, çıplak ayaklı
sümüklü kenar mahalle çocukları...
Kuyruklarda beklemekle tükenen
yaşanmamış ömürler...
Çöplüklere aç kuşlar gibi üşüşen
kimsesizler ordusu...
Namluya sürülen mermilerle
sonsuzlukta yiten çılgınlıklar...
Bombardımanlarla harabelere dönen
şehirlerden yurtsuzluğun gözyaşları...
Sarı sıcak ovalarda hesabı ödenmeyen
alın teriyle toprağa karışan
emekçilerin umutları ve sade dünyaları...
Tüm yıkımların, tüm tükenişlerin ve bütün
acıların
yüzyıllık tanıkları her ulustan kadınlar...
Ölüme deli bir tay gibi koşan, aşkı dahi
tanıyacak kadar
büyümemiş genç yürekler...
Büyülü, şatafatlı dünyanın yok sayılan
yüzü...
Prizmadan yedi renge ayrılan
beyaz ışık gibi açık ve basit

Yaşatılmayan sevdalar, savrulan
güzellikler
ve haram edilen bir yaşam...

Yapraklara gözyaşı gibi düşen yağmur
damlaları
Dolunayda inci güzelliğinde parlayan kar
taneleri
Cennete uzanan yollar kadar büyülü
gökkuşağının yedi rengi
ve bizi düşler ülkesine götüren samanyolu
Her renkten kır çiçekleri yeryüzüne
farklı uluslardan dağılan
çocuklar değil midir?

III.

Tarih bir kahramanlar geçididir
tufanlardan yeni yaşamlar kuran
Tükenişin cenderesindeki hayattan
fırtınalar başlatan
ve her yolculuk sonu olmayan bir
labirenttir
dipnotlarla bize ulaştırılan yaşamlar
dışında
sonsuz doğuşlar ve sonsuz bitişlerden
başka bir şey değildir tarih

Raflarda tozlanan, arşivlerde çürüyen
hiç açılmamış olan bir albümdür
yolları yıkık ve kesiktir
Oraya yapılan her yolculuk yarımır
Sislerin arasında bize göz kırpar
Belleklerimizde unutulmayan kahramanlar
vardır
ve halklar, ve kentler
sisli bir geçmişin buğulu siluetleridir
Bulduklarımız aradıklarımızdır
Sevinçlerimiz özlemlerimizdir
Acılarımız korkularımızdır
ve yolculuğun dönüşünde
sahiplenmediklerimiz
anlamsız bir yığındır artık.
Prometheus, Tanrılarla cenge tutuşan ilk
insandır
Spartaküs, simasız bir kahramandır, resmi
çizilemez
zulme karşı direnişi kutsallaştıran
İsa, sevgiyi acıyla yüreklere işleyendir
Çarmıhta göğe yükselirken fersiz
bakışlarında
tek bir şey okunur, “Birbirinizi Seviniz”
Hallac-ı Mansur üç büyük dinin şifresini
çözmüştü
Kutsal Ateşte şeytan diye yakılırken
“Enel hak” diyordu.

İskender, Sezar, Napolyan kitaplardan
öğretilir bize
En gerçek, büyük komutanlar olarak...
-öyle midir acaba?-

IV.

Ve her savaş yaratan ellere karşı bir
ihanettir
Ve her savaş bir kırbaştır düşünen
beyinlere vurulan
Ve her savaş yeniden kurulacak
harabelerdir
Büyük bir paradokstur yani her savaş

Her yüzyılda yeni başarılarla basamaklar
diziyoruz gökyüzüne
Biraz daha savruluyoruz evrende
Beyaz sakallı dervişlerden
“Bir dost, bir post” diyen erenlerden
böyle varıldı bu zamana
Mollalar, müneccimler ve zorbalar
acılı duraklara mühür vuranlardır

V.

Ve tarihin belleğinde yer verilmeyen yitik
bir ülke
Yüreği her çağda postallarla ezilmiştir
Gözyaşları iki büyük gözden
Dicle ve Fırat’tan akar yüreğine
Umutları ellerinde Tanrıdan medet umar
Her dağ, her zirve yakaran bir eldir
İsyana duran çocuklarına beşiklik eder
Tüm zamanları geride takip eder
Her zaman bir yabancısıdır bu dünyaya
Garipliğini yadsımaz
ölümün diğer adı alışkanlık
bir tesellidir dinmeyen acıları için
ve kadınların gözlerinde anlam bulur
toprağa hala ilk günkü kadar bağlı olan
Bilinci bombardımanlara tutulmuş,
hafızası yitirilen
her güne bir çocuk şaşkınlığıyla başlayan
sahipleri vardır

Ama bir çocuk kadar umutlu ve coşkulu
değildir onlar
Tarifsiz, karanlığa mahkum edilen bir
hikayedir
Yüreği yaralıdır, güncesi tutulmamıştır
Büyük insanlık suskundur
Benzerleriyle zamanın büyüünde
buluşurda
O hep bekletilirdi ıssızlığın ortasında...

VI.

Anka yeni dönmüştü Kaf dağının ardında
Kendini külünden yeniden yaratıyordu.
“Haykırıydım sesimi duyan olmazdı
ölseydim cenazem bulunmazdı”
Her durağına çemberler kurdular
İblis’i çembere aldık diyorlardı
İblis olduklarını unutarak
Yeryüzü ayaklarının altında kayıp gitmişti
Gökyüzü Tanrı katına çekilmişti
Fır dönen dünya yörüngesinden çıkmıştı
Küçülen dünya eziliyordu yükünün
altında

Bütün kentler kapılarını kilitlemişti
bilinmeyen bir zamana dek
Bu kadar panik, bu büyük korku nedendi?
Kaçınılmaz bir trajedi miydi yaşananlar?
Bu yolun yolcuları nerede kalmıştı?
“Süveyda” koparılsa kalp durmaz mıydı?
Mavi çalınsa karanlık hükümdar olmaz
mıydı?
Patlatılan bedenler, yakılan canlar
büyük insanlığı erdeme davet ediyordu
Serhıldanlar intifadaların unutulmamasını
hatırlatıyordu
Öfke kaosla büyüyen bir ateş topuydu
ve çığ olup düşüyordu meydanlara
Müminlerin kutsal inancı Kerbela’da
unutulmuştu
Zülfikar zalimin elinde mazlumlar için
sallanıyordu
Üç büyük dinin beşiği sıcaklığında
kavruluyordu
Üç büyük kıta kendine ihanet etmişti
kapılarını kapatırken

VII.

Her Şey son buluŐmayı kaçınlmaz
kılıyordu
yeniden dönüş gerekiyordu,
ilk isyan sözcüğünün dillerden döküldüğü
an'ın cesaretiyle
Yolculuk başladığı durakta bir kez daha
herkesi yüz yüze getiriyordu
ve tüm senaryolar bıçakla kesildi
dünya suskundu, insanlık suskundu
Bu yarım oyun bir kez daha kaderine mi
terk edilecekti?
Adanmışlığında yaşanmamış bir ömür
özgürlüğe adanmıştı
Yüreğini her durakta nakış gibi işleyen
acıya rağmen
bir kez daha sabır diyordu

ve sıcacık çakmak bakışları hüznle
buğulanmıştı
ardılları öfkeli, kızgındı
havarileri acılı ve çaresizdi
çarmıhın çivileri çakılırken susmuşlardı...
çarmıhın yolları döşenirken onu
anlamamışlardı...

VIII.

İmralı...

Özgürlüğe adanan tüm yürekler için
yeni bir Kâbe'ydi artık
Şimdi bütün yüzler O'na dönük
Tüm bakışlar mavinin bağrındaki
o destansı yüreğe dönük
Büyük insan, ilk günkü inancının
yüceliğiyle gelmişti
Ve anlaşıldı ki, Onsuz çizilen tablolar
çirkindi

Ve anlaşıldı ki, Onsuz yazılan senaryolar
ölümlüydü
Yüzyıldır sancıları çekilen bir doğum
gerçekleşiyor
Acımasız dokunuşlardan, kirleten
bakışlardan
Tüketen paylaşımlardan, ihanetle
yıpratılan dostluklardan
ve yakıştırılan tüm çirkin sıfatlardan sonra
O şimdi çoraklaşan tüm yüreklere
çılgınca akan bir nehirdir.
Boşlukta asılı kalan ellere ulaşan sıcak bir
merhabadır
Yalnızlığında sönen gözler için bir
kıvılcımdır O şimdi
Mavinin sınırsızlığında sahralara yağan kır
çiçekleridir
Gökyüzü dipsiz bir kuyunun ağzı kadar
daraltılsa da O'na
Evrene dağılan bulutlar O'nun sesidir
şimdi
kapatılan tüm kapılar yeniden aralanıyor
Bir paradokstu yaşadığı trajedi
Özgür bir toprak parçası çok görüldü
Ama şimdi tüm dünya O'nun yitik
ülkesidir.

IX.

Çok söyledi
çok yazdı
çok dinlenildi
Bir giz değildi
Ama çarmıhın tüm kurbanları gibi
O'da tam anlaşılmamıştı
Ve en sonunda şiirin büyüsunü keşfetti
kendi dilinden
“Bir resim çizdim
hep bakılmasını isterim
Bir ses oldum
hep duyulmasını isterim
Ülkeme,
dünyaya
evrene...”

Dirok Jiyan
20 Şubat 2000

Özgürlüksün Sen

Denizsin sen
her akşam içini keşfeder gibi
balıklarını tuttuğum
umutlarımı yazıp bir şişeye
kalbinin kuyularına attığım
Bir denizsin sen
Gökyüzüsün sen
Selamlarımı turnaların kanatlarına asıp
uçurduğum sonsuz bir mavisin
Hoyrat bir poyrazsın sen
dağlarım doğru bıçak gibi esen
keskin bir rüzgar
bulutlarına takılıp uçmak isterim
Uçup da görmek ülkemi, dünyayı, evreni
Gökyüzüsün sen
kırmızı, sarı, yeşil ve daha binlerce ebruli
ton
her renkten bir resim
her sestten bir şarkı
ve her kıtadan bir serüvencisin sen
Bir adasın sen
sular içinde tutsak
tutsaklık içinde su kadar özgür bir ada
Yazılmamış bir romansın sen
sayfalarında kaybolduğum
ve sayfalarında kendimi bulduğum

Tarih kadar bitimsiz
Çocuk kadar saf ve temiz
Anlıyorum ki
Özgürlüksün sen...

Şilan Vaya
Ocak 2001

Işığım

Tüm ömrümü sırtlayıp
Yunus Emre misali seni aramaya çıktım
Bazen gecenin içinde karanlığı delen
bir yıldız oldun
ama ardından yine kayboldun
Bazen de tüm dünyayı aydınlatan ay
parçası oldun
Yolumu kaybetmemem için rehberim
oluyordun tüm gece
Bazen de yaşamın gizemli labirentlerinden
geçebilmem için umut oldun
ve tekrar devam ediyordum yürümeye

Bazen ise okyanusların sonsuzluğuna
gömülüyordun
Adın “bilinmezlik” oluyordu
Birden yükselen sesler
“O bilinmezliktir
O tanrıdır
yeryüzüne indirmek imkansızdır” diyordu
İşte böyleydi tüm umutsuzların felsefesi
İmkansız derken yok ediyorlardı aslında
Oysa her sonsuzluğun da bir sonu vardır
mutlaka
O nedenle
okyanusların sonuna ulaşır
seni bulmak içindi yola devam etmem
Birden seni Şam’da
gül bahçesinde görüyordum
tam da bulduğuma inanmıştım ki
bir rüyadan uyandım
ve bir anda kayboluverdin

II.

Ömrüm boyunca o an gördüğüm
cennet bahçesini aradım durdum
Dervişler misali her önüme çıkana
sordum seni
ama yoktun
Dağlara çıktım, orada da bulamadım

Ama seni aramaktan hiç vazgeçmedim
Sonra
Marmara'nın ıssız bir adasında olduğunu
haber aldım
bana bu sırrı veren
Dicle ve Fırat'ın kendisiydi
Onlar da akmaya başladı Marmara'ya
doğru
Seninle okyanuslaşan Marmara'yla
buluşmak için
Arayışlarım kalbimin kapısını çalınca
kalbimde aramaya başladım seni
ömrümün son yıllarında
Oysa yıllar önce bilemeden
çok uzaklarda arıyordum seni
Bugün ise çok mutluyum
çünkü sen
kalbimdeki umut
damarlarımdaki kan
gözümdeki ışık
beynimdeki özgürlük oldun artık

Zekiye Botan

Doğa-Tarih ve 4 Nisan

- Milyonlarca yıldır yaratıyorum kendimi
hala sarsılıyor bir yanımda şu yerde
Evrenin bir parçasıyım sadece
Kendimi yaparken dostumdu insan
Hala küçük olsa da karşımda, artık
düşman...

- Gördüm
gördüm çektiğin acıları ve güzellikleri
Seninle dost ya da düşman olurken ben
Ben değil insanın kalem yazdı
Tüm ak ve karaları
Ben toplamı oldum sende yaşanan
tüm güzellik ve çirkinliklerin
tüm iyilik ve kötülüklerin
Ama anlatamadım insana
alinyazısı denen şeyin kendisi
ve kendisinden kopan eylemin adı
olduğunu
Senden ne özür dilemeye
ne de karşında böbürlenmeye hakkım yok
Ama hakkımdır milyonlarca yıl daha
koynunda beşiklik etmeyi dilemek

Şu, ne beni, ne seni anlamayan
kendini bilinmeyenlere salmış insana
anlatamadım

- Sitem var sözlerinde
olmasın

Düşün ki yaralıyım
Düşün ki benimle birlikte kendisini yok
etmekte insan

- Sitem etmiyorum fakat
kendi yaramı kendim sarmaya çalışıyorum
Şunlara bak
alay etmiyorum, edemem
Yine de güzeldir onlar ve parçamdır her
biri

Her gün tükürseler de yüzüme
o kahrolası patlayıcılarla paramparça
etseler de
yerimi ve göğümü
onlara kucak açmak güzeldir
anlayacaklar bizi de, kendilerini de

- Ne gariptir değil mi?
Sen ve ben
Yani doğa ve tarih
Gerçek anası ve babasıyız onların
Sensiz olamam ben

Sen de bensiz ve benim bilincime
varanlarsız olamazsın
Ama gerçeklerden habersiz salınıp duran
çaresizlere bir bak
Sitem belki, belki değil.
Kandırırılar kendilerini
Öfken var, benim de var
Bizde olanları yaşıyor onlar da
Sende ölüm, sende nefret, sende yaşam
sende güzellikler olmasaydı onlar da olur
muydu?

Bende topladılar hepsini
Gün geldi şaha kalktılar
Gün geldi el-pençe divan durdular
Gün geldi yıktılar yıkabildiğince
Gün geldi kucaklaştılar
Ufkunu göbek bağından aşırıp da
görebilen biri çok az
Tarihim ben, bilirim bana yazılan her şeyi

- Tıpkı güçsüzlüklerinde tanrısına öfke
yağdıran insan gibi
O ki anlayışsızlığın öfkesidir
Ya senin ki?
Sordun mu hiç kendine
Neyin öfkesini yaşıyorsun bana karşı?
Yazıcılarının öfkesi değil mi?

Sen güçsüz değilsin, benden süzülenin
toplamısın

Ama bana hesap sorarsın
Hesabın kendindir oysa, ilk kalemini
tutanlarla

- Sende beni suçlamıyor musun şimdi?
Suçluluğun senden değil
Seni yazanlara teslim olmandan
korkuyorum

Tarih direnir, direnmelidir
Neden direnenden almıyorsun umudunu?
Neden ak yüzün değil moralin?
Sen insandan uzaklaştıkça saplanır oklar
ve karalar bağlarım bilmiyor musun?

- Teslim olmak!
Kabul etmeli miyim bunu?
Doğru, ak yanımda var benim
Geriliklerim var, açığa çıkmamış

- Direnenler vardı, hala var
Dostça yaşayanlar vardı, hala var

- Ama utancım var
Ondan belki
karşında acılı, öfkeyle duruşum

- Utanç çoğu zaman gerçek kurtarıcıdır
- Utancın ardından güç gelirse eğer...
- Doğru, işte teslimiyetim buradan başlar
 - Gücün özündedir senin, benimle
bağında
insan gibi tıpkı
biz üçümüz ve zaman...
üçümüzün doğal bağındadır güç
kopan kaybeder
İnsan benden kopmak eğiliminde
Şu uygar insana bak
Nasıl da sırt çevirmiş kendine
Kandırmaca burada
Utancının sebebi
geçmişini, seni ve beni
sahipleneni sahiplenemediğinden değil
mi?
Senin ufkun insanların göbek bağının
toplamı kadar
Zaman benim kucağımdadır oysa
Ufkum evrendir benim ve durmaksızın
genişler
Bana dosttur zamanın bazı durakları
4 Nisan gibi
Sana 4 Nisan yazdılar

Ben tüm zamanlar diyorum
Bir yüzün diye yazdılar
Ben toplamın diyorum
Siz ufkunuzun sınırlarında baktınız
Ben dost diyorum, özüm diyorum,
güçleniyorum

- İşte utancım
O ki beni anlayan ve sahip çıkandı
O ki kendisini üçümüzün bağında
köprü olmaya adanmıştı

- İşte yazıcılarının dili
İşte umutsuzluk, işte kopuşumuz

- Arada kalıyorum

- İnsanlık arada çünkü
O beni de aştı
O zamanın yarışçısı
Bana da hükmeden ama saygıyla
hükmeden.

- Benimse her zerresinde buluştuğum
Akışını damarlarımda hissettiğim
milyonlarca yılın aydınlığı
Bir tohumun toprağa atılışından
binlerce yıldan getirdiğim

Toprağımdaki bedenlere, çiğ
damlalarından, okyanuslara,
yerin merkezindeki kor ateşten, yıldızların
soğuşuna,
dirinin tüm kıvrımlarındaki
enerjiyle yoğrulmuş gerçeğim,
O benim

- Bu gerçek beni utandırıyor
- Kalem tutanlar hakkında çok şey
yazdılar
Bilirim onlar sana da düşmanlar
yeşeren her şeye düşmanlar
En çok benden dem vururlar
beni nasıl da yücelttiklerinden
bana neler armağan ettiklerinden
Oysa insanı uzaya taşıdıklarında
yüreğini oraya gömdüler
Hayat kurtardıklarında ilk kalp naklinde
kalpten sevgiyi söktüler
Bugün insan kopyalıyorlar, insanın sadece
bedenini
sadece itaatkar bedenleri
4 Nisan'ın getirdiklerinden korkuyorlar
Çünkü O insan
öldürdükleri çocukluğu, hor görerek
sildikleri geçmişi

bugün tüm tükürdükleri güzelliklerin
ve geleceğin umudunu taşıyor
Ben de saldırdılar O'na, bende kapattılar
Uçsuz bucaksız bir derya ortasında
karanlık bir odaya
öylesine vahşice ve gururla
Ama hala korkuyorlar, korkuyorlar
biliyorum!

- Sen söyledin arada kaldığını

Doğru, sen de arada kaldın
Ama O arada kalmadı
Arada kalanların hepsini, her şeyi aştı
O kapsadı hepimizi
Düşün ki, senin de onurun için yaşıyor
Düşün ki, her insan doğduğu günü
sahiplenirken
O, on altı bin yılın her gününü 4 Nisan
yazıyor
Düşün ki, alnına yazdıkları

15 Şubat karasını aklamak için
yaşamı kavgalarla renklendiriyor
İnan, bir gün, onu anlamaya çalışanlar
kalemi ellerine aldıklarında şunu
yazacaklar
“O tarihlerde, karanlık bir odada
soluyordu özgürlük
Biz dört duvarın dışındakilerse
özgürlüğün nasıl .doğacağını
öğreniyorduk
Biz doğumu, doğdunuz güne bırakmıştık
çünkü
Oysa orada her gün doğan insan vardı”
O ki geçmişten geleceğe köprü olmuş ve
geleceğin insanına yol olmuş
Evren insanı

İmralı

İmralı...

Marmara'nın incisi değil
kara beni İmralı

Kentin dört yanı sularla mahpusken
üzerine kafes içinde kafes kurulan istisna
Halkımın tarihine mürekkep lekesi olarak
geçeceksin

Şanslısın aslında
Özgürlüğün kokusunu almış olmalısın
Parmaklıklar ardından 15 Şubattan bu
yana

serin rüzgarlar esmiştir tepelerinde
İlk kez doğadan bir parça olduğunu
hissetmişsindir

Sinene zorla kazınan bayrağın yarası
sızlamıştır
Yıllarca yüzgöz olduğun yaşam
tutuklularının
aniden götürülmesini anlayamamış,
şaşırmışsındır belki de
Zindan içinde zindan neden kurulur?
Bir insandan nasıl bu kadar korkulur?
Üzerinden uçak değil, martı bile
uçurtmuyorlar
Ziyaretine gelen yunus balığı arkadaşların
farkında mısın artık gelmez oldu
Koca filolar etrafında tedirgin, nöbette
binlerce zırhlı asker tetikte

Özgürlüğün elleri kelepçede
Ayakları ise zincirde
Komik değil mi İmralı?
Özgürlük tutsak edilebilir mi?
Kelepçe, pranga, parmaklık kafi mi?

Ya jetler, filolar, homurdanan tanklar?
Eteklerini döven dalgalara bak
Özgürlük o dalgalardadır şimdi
Tepelerin ilk gün ışığını aldığında
Işıktadır, sabah serinliğindedir özgürlük
Marmara'dan Anadolu'ya esen rüzgarda
Yol gösteren Kutup yıldızında
Özgürlük sendedir İmralı
Kucağında tutuyorsun onu
Bir deniz fırtınası gibi
sardığında her yanı devrim
Seni de kurtaracak olan kendi halkındadır
Halklarımızdadır özgürlük

Şilan VAYA
Mart 1999

Çarmıh

Böyle bir çelişki
böyle bir karmaşadır Çarmıh
Kimesinin yanına yavaşça sokulur
tıpkı “Mani” ile buluşması gibi
Kimesini bir anda çepeçevresinde sarar
tıpkı “İsa” gibi
Kimesinin teninde ateş olur
tıpkı Hallac-ı Mansur gibi
Kimesini acımasızca hapseder
gözlerini bağlar
kirli elleriyle dokunur
tıpkı Başkan APO’ya yaptığı gibi
Ama sonuç aynı olur
Hepsi için bitimsizdir
Bir tarihtir Çarmıh...

Roja ZILAN

Gerçeklik ve Trajedi Arasında Bir Işıktır Süveyda

Yok olmuşken, varolan tüm pembemsi
güneş doğuşundaki esrarlı tül
Artık olmamacasına, doğmamacasına
toprağa düşmüşse tohum
Çürümüştür toprağın tütsü kokusu
Çürümüştür toprak
Esmiyorsa fırtına
derin zaman saatinde
Durdurmuyorsa saatleri, saniyeleri
takıldığım zaman dilimi, lanetleme beni!
Tutsak düşmüşse derinden yürekteki
o küçücük Süveydan
Zincirlenmişse derinden bir ahir zamanda
ha fezada boşluk
ha Muhammed'in kitabındaki asırlık
doğruluk
sen ve yine sende takılmış muskan
İndirilmez, dokunulmaz, bakılmaz bile
göz kamaştırır, el değdirilmez
cehennem ateşi gibi yakar zebani

....

Melsa AMED
Haziran 2000

Haykırış

Sesim olabilir misin?
ey serin rüzgar
Dolaşabilir misin?
sömürülen ülkemde
Kavuşabilir misin?
kolları kenetli yoldaşıma
Olmayacaksan yüreğimin nefesi
bırak beni yalnızlığımın tutsaklığına
Coşkum olabilir misin?
Ey dere
akabilir misin?
Dicle ile Fırat
karışabilir misin İmralı kıyılarına?
Hasretimi taşıyabilir misin?
Kolları kenetli yoldaşıma
Olmayacaksan sevgi selim
bırak beni yalnızlığıma
Yıkamayacaksan engelleri

İntikam seli olmayacaksan
İstemem soluk olmayı
Ölümün beyaz gölgesi
yakalasın beni
gömüleyim sonsuz yalnızlığıma...

Rojda BATMAN

Çağrı

Bakanlara sual eyledim
neden, niçin?
Görenleri sorguladım
neyi, nasıl gördün?
Seyredenleri suçladım
neden temaşa ediyorsun diye?
Bakarak yaşayanlar cevapladı
Sorduğuma pişman edercesine bir şeydi

“Bakıyorum işte”
Görenlerin bilinci el kaldırdı
Gören gözler sordu bana
Görüşleri mi?
Duraksadım...
Seyir edenlerin sesinden
çatık kaşlarından
ve alın çizgilerinden
ya da gülen gamzelerinden
anladım ki
duygulara gömmüş kendisini

Bakışın sınırındakiler,

görüşün saltlığıyla yetinenler
duygunun getirdiklerinden,
götürdüklerinden
haberi olmayanlar
Bir gece ateşin başında
ne baktı...
ne gördü...
ne seyretti...
Tarihe kulak verdi.
Çağların en uzağına gidebilmenin emeği
ve yüzyıllar sonra anlaşılabilmenin sabrını
eyleyen
çağları yakınlaştıran
günceli çağlaştıran
Başkan APO derki;
Emek ve sabır ile sorgulayacaksın...

Berfin Nurhak
Eylül 2001

Her şey Olmak

Yüzünde şiir
yüzünde türkü
yüzünde tarih, umut ve her şey
gözlerinde ılık, gözlerinde sürükleniş
ve ateşler içinde bir kavga
Bir çocuğun masumiyeti
Bir bilgenin olgunluğu
Bir senfoninin ahengi
Ay ışığının gizemi, güneşin aydınlığı
Şafağın kızılığ ve gecenin karanlığı
Tüm anaların yüz çizgilerine işlemiş acı
ve tüm çocukların gözlerinde parıldayan
heyecan
Her şey olmak ve herkesin olmak
Damla damla çoğalmak ve bir çağılayan
olmak
Soru sormaya korkanların cevabı olmak
Bugünü bile doldurmayanların
geçmiş ve geleceği olmak
Adları bile olmayanların ülkesi olmak
Ağrıtlarını bile yakamayanların destanı
olmak
Yol olmak, dağ olmak, savaş olmak
ve deniz olmak
ada olmak
yaşam olmak...

Tolhıldan Asmin
Gare 2001

Toprağın çocuğu

I.

O'nun mayasında ihanet yoktu
masum bir istekti tüm kavgasının
gerekçesi

İlk ananın koynunda çocuk temizliğiyle
mutluluğa erme hasretinde yaşardı
yitirilmiş zamanların çocuğuydu
bundandı buluşma tutkusu
Ama gel gör ki, bilmezdi bunu
yoksul ve yorgun yürekler
Çünkü hala anlamamışlardı
Gerçekte kim kurbandı, kim cellattı?
Beyinler “Ben”in kuşatması altında
durmadan yeniliyordu öz benliklerine
belki de anlarlardı...
Ama dünyayı ve hayatı
kendi ömürlerine sığdırmışlardı bir kez
ve umursamazlardı çalan çanları

II.

Seçkin hakikat sadeydi oysa

yıllardır haykırılmaktaydı nice coğrafya
üzerinde
“O” bunu herkesin dilinden anlatmak
istemişti
Fakat beyhudeydi tüm sözler
Kan ve barut diline mahkum edildi uzun
zamanlar.
İyi bilirdi yaşamak şakaya gelmeyecek
kadar
ciddi bir işti
Düşünce kanatlanmak kolay değildi.
Çocukluk hayallerine ihanet etmemeyi
erdem bilerek yemin etmişti
Varlığını ve benzerlerini hakir gören
zamana yenik düşmeyecekti
Herkesten bir parça vardı zulasında
yalnızlığı tanrısal bellese de
Hiçbir asrın simasını taşımazdı
Bağlamamıştı yüreğini kurulu mekanlara
En acımasız savaşımı verili yaşamlaydı
Zamansızdı aslında zamana hükmederken
tutuklu kalmadı o kör tuzakta
hepimizden ve her şeyden ilerideydi
Çünkü zamanın ta kendisiydi
Asla ulaşamadık O’na
Ki hala kavuşma hasretindeyiz

III.

Işığ ışıaret eder O'nun mutlak gerçeğ i
Kahramanlık hayalleri kurmad ı hiçbir
zaman

Erken öğrenmişt i bunun geçersizliğ ini
Gerçekçiydi ama yine de aykırıyd ı bu çağ a
Kutsallığ ın ve lanetin sırr ını çözmüşt ü
toprağ ında

O Harran toprakları ki, nice peygamberler
büyütmüşt ü merhametli kollar ında
Hangi güne saklayacakt ı bu mirası?

Hangi zaman ın aydınlığ ına nasip olacakt ı?

“O” bilgece sarıldı bu gerçeğ e
bu serüvenin ona göre olmad ığ ını anlayalı
nice ömürler yaşad ıktan sonra
ki, her biri yüzyıl gibi geçiyordu
“Her şey Ana toprakların kutsal barış ı
içindir”

dedi, düşüncelerinin en arınmış deminde
bir kez daha kutsallığın ve lanetin
gerçeğini açıkladı hepimize
O lanet ki
Çağlardır katmerleşmekte
Acılar doğurup ağıtlar yaktırıyor
Analarımıza
Bu yüzden hakları ödenmiyordu artık
Onlar ak sütlerini helal etse de
Adalet yerini bulmuyordu

IV.

Bunun için
“doğduğuma inanmadım, doğduysam
yaşamadım” demişti
Şimdi tek hayaliydi
Kutsal barışla yeniden doğmak
böyle layık olacaktı ilk anaya
Üveyş Anaya
Ve tüm Analara
Tarihin hükmü bunun için Beraat alacaktır

O masum istek
kurtuluşun biricik yolu
hepimizin düşleri
O'nun ömrünü adadığı
sırda saklı yaşıyor
Kaçmak mümkün değildir artık
Toprağa dönüş asrındayız
O'nun
“sevginin, adaletin ve gerçeğin arayıcıları”
dediği yolcuların asrındayız
Seçkin hakikat bizi bekliyor
şimdi en sade haliyle
İşte asıl kutsallığı böyle tanıyacağız
O'nun mukaddes ışığında aydınlanarak
ve aydınlatarak...

Dirok Jiyan
Ağustos 2001

Tanrıçaların Ölümsüz Ardıllarının Dilinden

Umuttan sabahtan
ateşin çocuklarından
korkan
düşmanı vurmaya gidiyorum

**Şehit Beritan
(Gülnaz Karataş)**

Şimaller Ve Munzurlar

Ey Munzurlar
Ülkemin ihanete geçit vermeyen
20. yüzyılın ideolojisini rüzgarlarıyla dahi
yerle bir eden
kutsal zirveler

Duyun duyun beni ığlığımın en derin
feryadıyla çınlasın Akvaros vadisi
Bütün çığlığıyla kızıl kızıl akan Kızıl deresi
Nereye sakladın yiğit yoldaşımı
Bir can borcun var senin bu tarihe
Hani ihanete zerre yoktu o direniş ve
destansı dağlarında
Bir emanet cana kıymak yakışır mı?
Ey İksor ve Sibiryalar
Kulak verin
Kulak verin bu sese
Ülkemin bir Agit'ini kaybettim eylül
kalleşliğinde
O Agit ki Perilerin, Munzurların hırçın
akan suları gibi
O Agit ki ağustoslardan sonra bir çığır
atıran destanlar gibi
Saklayamadın, koruyamadın bir canı
Oysa şimdi de geri vermiyorsun
Hangi kayalığın, hangi ormanın, hangi
taşının
Bağrında gömmüşsün
Evet sanki sende boynu bükük
yaptığından adeta utanmışsın
O zaman anlat bana Kutudere
Şimallerden doğup parlayan güneş
Şerafettin'in babası

Parti doğrularının yılmaz savaşcısı
Ve Dersim'in kahraman komutanı
Nasıl direndi kinini, öfkesini nasıl kustu
Kutsal topraklarına damla damla
dökölürken kanı
Hangi savaş türküsünü söyledi?
Oysa kahkahalarını hala Akvanos
vadisinde çınlamakta
... '99'ların zirvesinde iri gözleri
gülümsemekte
Ve "ben ölmedim binlerce geleceğim"
dercesine
Tek başına inançla yemin ettiği özgür
davaya
Son nefesinin yettiğince
Son gücünün iradesinin kaldırdığınca
Çıkmıştı çıkmıştı
şimdiden doğan özgürlük güneşi
PKK bu militan yiğit serleşkerini
Unutmak mümkün mü ey Kutudere?

(şehit Zeynel Yoldaşın anısına)
şehit Dilan

Biz Kimiz?

Ben bu dağların efsanesiydim

Ben halkımın öncüsüydüm
Ben düşmanın korkulu rüyasıydım
Ben özgürlüğe susamış bir insandım
Ben bu dağlarda yanan bir meşaleydim
Sen umut
Sen sevda
Sen kavgam
Sen düşmanın göğsündeki hançerdin
Sen karanlığı aydınlatan gerillaydın
Ben zorluğu çeken
Ben acıları paylaşan
Ben zorluğa göğüs geren
Ben bu kadar güzelliği gören
Ben intikam haykırın gerillayım
Sen hasret
Sen bahar çiçeği
Sen namlunun ucundaki kurşun
Sen faşistlerin korkusu
Sen bir ulusun öncüsüsün
Ben emperyalizme kan kusturan
Ben meclislerin tartışması
Ben ezilen tüm halkların öncüsüyüm
Ben zafer diye haykıran gerillayım
Biz kimiz
Birimiz hepimiz için
Hepimiz birimiz içiniz

Şehit Rojda

DİCLE.!

Dicle'yi gördüm daha güneş doğmamışken
Yorgun bedenimi alsın
Salınsın yüreğim akıntısında istedim
Ama maviliğinde dokunulmaz
Nazlı bir gelin
Ne dosta
Ne düşmanı ucuz yar olmaz
Düşmanlığını da dinledim
Yiğitleri dibine gelince çektiğini
Ama ben yinede vuruldum ona
Talibim ona
Kan isterse kan
Can isterse can
Yeter ki kana kana suyundan içeyim
Uzun bir yürüyüşten sonra
Dicle.!
Üzerindeki kem gözlere bakma sen
En güzel göz
En güçlü bilek
En bağlı yürek
En sarsılmaz inanç ile bezenendedir
Yurduna sevdalananda yiğit insandadır

Şehit Beritan Karakoçan

ANNE

Bin yılların hasretiyle
Kendimi sende arıyorum anne
Seninle buluştukça
Emeği, bereketi ve toprağı tanıdım anne
Asırların karanlıklarında çirkinliklerden ve
savaşlardan bir perde ile seni gizlemek
isterim anne
İştarlar yaratmak istedin ama izin
vermediler anne
Şimdi Güneş doğuyor yeniden
Karanlıkları aydınlatarak
Müjde annem, tarih yargılanıyor
Duy isyan çılglığımızı
Başkan APO bizleri kutsal anayla
buluşturdu
Sevin anne gözler sendedir
Yani özgürlükte
Ölümsüzlük tanrısı APO
Ölümsüz anayı yeryüzüne çıkarıyor

Şehit Rozerin

Dağlar

Sana ne diyeyim acımasız dünya
Ne bir söz, ne bir eylem, ne de bir düşman
öldürmekle intikamımı alabilirim

Ben bir dağ kızıyım
Dağlarda büyüdüm
Dağlarda yaşadım
Dağlarda sevgiyi öğrendim
Ben bir dağ kızıyım
Zağroslardan geliyorum
Hepsi dağ silsilesi

Eğer beni tanımak isterseniz
Dağlara sorun

Eğer beni görmek isterseniz
Zağroslarda arayın

Büyük İskender'in geçemediği
Zağroslardan biz geçtik

O kadar güçlü olduğumuzdan değildi
Tek sebebi biz dağların çocuklarıydık

Zağrosların sevdalısıyım
Her sevdaya sevgi denilmez

Her aşka aşk denilmez
Benimkisi büyük bir sevgi

Ama küçük bir aşktır
Ne aşkı diye sorarlarsa
Vereceğim cevap dağlardır

Dağlar... dağlar...
Çünkü dağlardan başka bir şey görmedim
Her şeyim dağlardır
Her şeyi dağlarda öğrendim
Oysa bir balerin olmak isterdim
Savaşla dans etmek için
Bir dağ başında doğayla dans etmek
isterdim
Özgürlük dansı

Şehit Küçük Sarya

Hakkari Tepelerinden

Bu ipleri kopmuş kasırga
Bu fırtına dinmez
Ta ki güneş gele başucuna dura ölümün
Yeter ki haine, kalleşe çıkmasın adımız
Belki de bu yüzdendir yiğitlik tutkularımız
Biz bombayı kucaklarız
Onu yar sandığımız için değil
Umuttur tuttuğumuz alevler içinde
Yanar ha yanarız
Paramparça avuçlarımız

Ve vuruşur gençlerimiz Botan'da
Unutma yiğit insan güzel olur
Onur türküsünü güzel söylerler onlar
Mesela bir Zinarin'imiz vardı
Henüz çok gençti
Yani çocukta deseniz olur
Ama bir yüreği vardı kocaman
İşte o yürekle gitti

(Şehit Zinarin'in anısına)
Şehit Berivan Gever

Morse Dağı

Bugün 17 Ocak
Morse'nin yüksek tepesinde
Fırtınada yürürken
Aklıma Tendürek'in nefes kesen fırtınası
geliyor
Ve hemen ardından
Yoldaşlarımla Greneryadan
Gordeye
Oradan Çaldıran'a geçimizi
hatırlıyorum
Doğanın tüm zorluklarına rağmen
Sason, Azad ve Erbillerin
Bitmek bilmeyen enerjileriyle

Dondurucu karı nasıl erittiğini hatırladım
Tendürek'in ölü toprağına

Akıttıkları kırmızı kanlarıyla
Can veriyorlardı
Anlayamazsın gülüm
Kuru Tendürek'te
Kırmızı karanfiller
Sarı, yeşil papatyalar yeşermiş
Kuşlar, bülbüller ötüyor
Ve en önemlisi de
İnsanlar yaşamak istiyor

Şehit Cihan Guyi

KIPIRDAMA

I.

Benliğimde bütün çağlar kapatıyor
zamanlarını
Yeni bir çağın çanları çalınıyor
Yüreğim darmadağın
Kuşatma altında bir ordu gibi inanılmaz
olamazlarla sallanan duran bir kayak
sarhoşluğunda
“Dur!” bütün kalabalıklar dağılın birden

Yerini yıldızsız bir gökyüzü yalnızlığına
bırakın
Ellerim tetikte
Silahım anti emniyette
Bütün ölümler karşımda
Kıpırdama, kararım kesin
Şartsız idam, ey çağ!
Başlamadan bitirdin çağdaşlarını
öyle ise mağrur değilsin
Şiirli ufuklar yüklendi gözlerime
Döndü okyanuslardaki fırtınalar gibi
kalabalık kabuslara
Ey yaşam, uyanırsam acı çektirmeyeceksin
Söz ver, yoksa kabuslarımla baş başa
kalayım
Şiirli, çılgınlık
Ancak sonunda
gerçek dışı

II.

Göç yolları değil
Ne tüccar kervanı, ne gelin alayı
Aysız gecede karanlıktan ürkmeden
yürüyorlar
Umut, zafer, özgürlük savaşçıları
Yürüyen kara geceler engel değil size
Sinsi düşman yatsa da pusuda
Ölmeyeceksin
Ölmeyin!
Karartmayın,
Sorma
Bütün sözleri söylendi bu çağın
Söz uçar,
sessizlik kalır geride
Şehitlerin yağmur altındaki cesetleri kalır
Sorma, anlatmaya gücüm yok
Konuşmak öldürüyor insanı
Ey içimdeki telaşlı çocuk acele etme
Durmuyor dünya
Daha yaşanacak çok zaman var
Acıya da, kedere de istemediğin kadar yer
var
Ey içime sığmayan heyecan
Ateş yüklü kızgın sac
Soğut kendini

III.

Ölüleri çoğalıyor halkımın
gittikçe hızlanan yağmur gibi
yetişmiyor hiçbir şey
Çaresizlik altında sıırıslıkla ağlayacak
Katılacaksın yağmura
Kara bir hançer saplandı omzumuzu
Kardeşten değil, kalleşten
Yüzyıllardır kucağında ihanet büyüten
Sorma kelimeler anlamsız
Sihir Kaf dağının ardındaki
o güzel ülkede
Orada gökyüzü yerden daha büyük
Orada ay ve yıldız efsaneleriyle büyür
çocuklar
Her sabah değişe dururken bulutlar
Ve ay tutulmasıyla yükselirken bütün
okyanuslar
Sen beton kentte,
Beton yüreğinle anlayamazsın

Sorma boşuna
kelimeler yalanlıyor her şeyi
Az sonra geçecekler aldaticı geceden
Sırt çantalarında tuz ve sac ekmeği
Kurumuş dağ çiçekleri,
Hatıra defterleri
Ve sararmış eski, yoldaş resimleri
Bütün hatıralarını ve düşlerini bırakarak
ağaçların utangaçlığını geçerek
süzülüp geçtiler
kapkara gecede

IV.

Patlayan ışıldak ışıl ışıl değil
ölüm saçan ey ışıldak
dönde arkana bak
Ömür seğirtiyor, kıpırdama
Güneşi ve yıldızları utandıra utandıra
Dolunayı kararta kararta

Geliyor ısıldak
vücudumda parlayan alçak
dön de arkana bak
Kan kusuyor ısıldak
ölmeyin
Yasınıza gözyaşı ayırmadık
Dicle ve Fırat'ın suyunu döktük
ardınızdan
Yolunuz açık ola,
kekik kokulu dağlarımızda
hayır ola
Sakın ha ölmeyin
Acıya ayıracak göz yaşlarım tükendi
Şimdi yalnız
sevince dökülür ırmaklarım
Akma dur

Şehit Sarya
Ekim 1997

Gömün Beni

Çıldır bir kurşuna
hedef olursam eğer

yıkamadan gömün beni
Vatan kokmak istiyorum
Kavga, çiçek, barış kokmak istiyorum
Yıkamadan gömün beni
Ben mücadelenin terini taşıyorum
dağların heybetini ve
ben halkımın umudunu taşıyorum
deniz görmedim ben
dağlara gömün beni
gömün beni Bestler'e, Bagok'a
Cudi'ye, Andok'lara gömün beni
dağlara gömün beni
Kefen istemiyorum, çiçeklere sarın beni
sarılarla,
kırmızılarla,
yeşillerle sarın
Sarın mavzerlerde güzel bedenimi
Sarın beni

II.

Gömün beni diyorum
Ben eşkiya değilim
Ben bir militan
bir gerillayım
Tabutlara değil
silahımı, bayrağımı taşıyan omuzlarda
beni mavzerlerle gömün
kurşunlarla , barışla gömün
Gömün beni
kuşların sesiyle
İnsanların haykırışlarının arasında gömün,
gömün!...
Yavaş yavaş gömün beni
Zafer çığlıklarını duyayım
Faşizmin can çekişini
teslim oluşunu duyayım
sosyalizmin sesini
Newroz halaylarını duyayım
1 Mayıs sloganlarını duyayım
Dağlarda kurşun sesleriyle boğuşan
zafer türkülerini duyayım

III.

Yavaş yavaş gömün beni
İşkencenin bittiğini
acının, kederin, ölümün, bittiğini duyayım
ve darağaçlarının yandığını
İdamların, infazların bittiğini göreyim
Kardeşliğin, dostluğun, mutluluğun
ve özgürlüğün sevincini hissedeyim
Kuşların uçuşunu
çocukların koşuşunu göreyim
Yavaş yavaş gömün beni
Kanım vatanımın topraklarına biraz daha
dökülsün
Toprağımın sıcakını bir kez daha
hissedeyim
Gömün beni yoldaşlarımın yanına
Tabutumu mavzerlerden yapın
üzerime toprak değil
çiçekler örtün
Sulayın çiçekleri
kırmızıyı,
sarıyı,

yeşili yaşatın
Yaşatın bizleri türkülerinizde
Şarkılarınızda yaşatın
Vuruşanları yaşatın
İnsanlığı, PKK ruhunu yaşatın
Yaşatın KÜRDİSTANI....

Şehit Agiri Çiya

Bahar

Bir selamın ola
gele kuşun kanadından bahar
kanlı kavgalı
Yiğit dövüşenlerin doruğunda
akan kızıl kandan
çimlenip yeşere gül
Adını özlem koya
Sıvışıp kara gecenin altından
toprağa yetişse güneş
Umudu sağ memesinden
vere köküne

Şehit Zınarin

Acı

Ah uzaklardayım,
ötesindeyim, bütün ulaşılmaz sınırların
Sen ulaş bana, ne olur
Bir selamın ola gele kurtuluş
ah...

Yüreğimin acısını kesmek ne çare
Kesip alsam içinden
ah...

Çaresizliği boğsam içimin kuytuluklarında
ah...

Bütün sevgililerle aramdaki
coğrafyaları eritsem
Yürek sızımın hararetinde
bütün hasretler ve özlemler
binlerce dokunuşun ılık mavi sularında
boğulup yitseler
Yüz binlerce dost yüzlü sözcüğün
ışığında soluverse
yatışıp ölüverse şahlanmış öfke

Şehit Zinarin

Yüreğimi Dağlara Nakşettim

Özlemek nedir bilir misin?

ey ay gülüşlü

güneş yüzlü

şimşek gözlü

kahraman çocuk

Bilir misin

anıların akınca yüreğime

vurur göğsümün kafesine

Niye yoksun

diyemez dilim

Çünkü

yokluğun yaşamak içindir

Yaşamak ise ölümden geçer
Ama neylersin işte
Bir naçar yürektir bizimkisi
Kaldıramaz hasreti ve
özlemi seçer

Şehit Gurbetelli ERSÖZ

Dünyam

Bir dünya istiyorum
savaşız, sömürsüz
Bir dünya istiyorum
kötülüklerden uzak
Bir dünya istiyorum
gerçek sevgilerin ve
sevenlerin olduğu
Bir dünya istiyorum
her zaman Başkan APO'nun olduğu
Bunlar da olmadığı zaman
sadece ve sadece
ölmek istiyorum

Şehit Deniz YÜCEL

Yalnızlığım

Gözlerinde sessizliğin ürküntüsü
yüreğinde yalnızlığın ağırlığı
Öfkenin, kinin yarattığı nefret
ve yaşama bağlılığın
anlaşılmaz sevinci
Sen verimli yalnızlıklar yaşarken
Ben kısır çoğulluklarla beraberim
Yalnızlığa katılmak istiyorum
seninle çoğalmak için

Şehit Ruken
Ekim 1999

Çağrı

Denizin maviliklerinden sahipsizliğe
gökyüzünün derinliklerine
yelken açmak istiyorum
Ama yeşili de
hem de her tonundan
yeşili de yanıma almak
İşte öyle
Ayakları yerden kesilircesine
garip bir şey
Ya toprak?
Benim sadık dostum
sensizliğe cesaret edebilir miyim?
Yalnızca sizinle olmak
Hayallerimi ve beni kabul eder misiniz?
Biliyorum korkunuzu
Saflığa saflık gerek
İşte hayallerim
Size getirdim
Buradan tutun beni
Hayallerimle örtüştüğüm gün
O gün alın beni yanınıza

Ama alın
Susuzluğuma son verircesine
özgürlük pınarında
yıkayın beni...

Şehit Rojbin SERHAT

Bırak Beni

Adın gibi geçmişsin sen
ısrarın boşunadır
Israrın ölümleredir
Bense tomurcuk vermedeyim

güneşı almışım yüreğime
Ateşte yıkanmaktayım
Ruhumu şeytandan almadayım
Umuda soluk almadayım
Dağlarında isyanın boy verdiği
ülkemin savaş alanlarındayım

Şehit Rojbin SERHAT

Umut

Gecenin karanlığını uğurlarken
kapama gözlerini direniş
Israrımız aydınlıĢadır
Öyleyse
tırnaĢımızla sökeceĢiz şafaĢı...
Güneşi en sıcak parlaklığıyla
hediye edeceĢiz
Mezopotamya'nın isimsiz
ülkesiz çocuklarına

Şehit Rojbin SERHAT

İsyan

Tara saçlarını gülen kız
aklarını saymadan
nedenini sormadan
Ölümlerle doludur bugün
Sevdam yarınlaradır
Doldurmuşum sevinçlerimi
acılar bana işlemez
Bak gözlerime
bahar yeşilinden daha yeşil
sonsuzlukla beslenir
Nice isyanlar yaşamış bedenim
karşı koymasını bilir

bu yürek bedende durdukça
Bir soluk olmaksa yaşamak
geceyi deler de
umudun ateşiyle
aydınlatır şafağı...

şehit Rojbin SERHAT

Ruhum

Susma sessizliğim
ruhları patlatırcasına bağır
Kimse dokunamasın sana
sana ve umutlarına
Susma
ihaneti patlatırcasına bağır
İsyana kaldır teslim alınmış yürekleri
Kırılsın zincirler
Özgürlükle yarenlik uğruna
ebedileşsin çığlığın
Zafere soluk olana dek...

Şehit Rojbin SERHAT

Sevdamız

Eylem çiçekleri kırmızı açar
21 Mart'ta
tıpkı kor közlerin rüzgar melodisindeki

rengi gibi
öyle arzular
Büyük kurşunlar köprü olur yoldaşlığa
ve ateşler oluşuverir
sevdasına vurgun olduğum dağlarda
Sonra
Ezik olan türkülerimiz, direniş marşlarına
dönüşür
gerillanın namlusunda
amacına ulaşır
iradeyle açar eylem çiçeklerimiz rengarenk
Tarihine, özgürlüğüne susamış
halklar öncülüğünde
Sizler yoldaşlığın ve insanlığın sanatkarları
öfkemiz kımıldayan yüreğimizde
gizemliydi
Aşkımız kanımızda alev, alev....
Kininizi bizler de biliriz
tutkular halinde doruklaşan
Öyle ki,
Heybetinden dağlar selama durur
Yol vermeyen geçitler
boynu bükük

Şehit Helin ÇERKEZ
Metina 1996

Vicdan

Dostluk adına feda ederiz kendimizi
olur, biter
Böyle de değil mi lo...
Söyle de, acılarım kanasın bir, bir
Söyle de, yüreğimi yumruklayayım
yanlış yapmış ise durdurayım
Yeter ki,
kirvem söylesin
Varsa seni yaraladığım
Söyle de, aynı kılıçtan
kan içireyim yüreğime
Kahretsin diyeyim beni...
Belki ihanet gezmez bu yürekte
Ama
biraz vicdan gezer!

Şehit Helin ÇERKEZ

Erdemin Solmayan Çiçeklerine

Erdemin Çiçekleri

I.

Sen gittin ya...

artık rüyalarımın vazgeçilmez misafirisin

Her gece gülümseyerek geliyorsun bana

Mutlu aşk yoktur bilirim

Özgürlük yanılmalı bir arayıştır ve
izafidir

Bu yolun yolcuları her bahar yeniden
çiçeklenir
Ne kadar da çoğaldınız
Ya da yalnızlığınızı öldürerek büyüdünüz
Önce tek tek gittiniz
ve biz yalnızlığınıza ağıt yakıp şiirler
yazdık
yaralı yüreğimizde sonsuza kadar
yerler yaptık sizin için
Küçücük yüreğimize binlerce konuk aldık
son olmadığını acıyla bilerek
Umutlarımız, sıcak ve büyüktü
koca dağlar ezilirdi binlerin umutlarını
taşımaktan
Tüm nehirler sürgün yüreklere akardı
berraklaştırırdı, arındırırdı
zamanın bulanıklaştırdığını

II.

Zelal asi bir esintiydi, tüm rüzgarlara
muhalif eserdi

Rojbin yeşil gözlü bir hatıradır
yorgunluğumuzu dinlendiren

Sinan öfkeli bir kıvılcımdı ve tek başına bir
komutan

Zafer çözülmeyen bir bilmeceydi
labirente yanlış kapıdan girmişti
Newroz hayatın deneyiminden yeniden
doğan, dünyaya gözlerini yeni açmış,
olgun bir bilgeydi

Botan tükenişine inat, fırtınalı bir
yürüyüştü

Yılmaz kendine yenilen bir maceracıydı
Ve *Cudi Akdeniz* sıcaklığında bir yoldaşı
fırtınaya hoyrat bir tay gibi girmişti

Ve Şoreş kendisiyle buluşmayan sürgün bir
yürekti
Ayrılığın rengini yaralı yüreğimize
solmamacasına işledi

III.

Hikayenizi bir şiire sığdırmak haksızlıktır
Acımı katmerleştiren zamansız gidişinizdir
ne ilktiniz,
ne de son
İlkleri yazmaya varamaz elim, susar dilim
Tüm zamanların en büyük fedaileridir
onlar
en unutulmayanları
Bilincimde bitimsiz bir güzelliştir her biri
Ve erdemin solmayan

çiçekleridir onlar
Dudaklarının kıyısında yarım kalan
gülüşleriyle
selamladılar güneşi
En güzel mirası bırakıp bizlere
Bir tek dünya vardır!
Yaşam bir kez yaşanır
Sevgiyle işlemek ustalıktır
Ama
hayatın çırağı olduğumuzu unutmadan

Dirok JİYAN
4 Şubat 2000

Ne Çabuk...

Ne abuk büyüdük?
Gökyüzüne baktıgımızda
aynı hayalde birleşirdi gözlerimiz
dünyayı bozan birileri vardı
ve bizdik sanki kurtarıcı
Ama önce arınmalı insan diyorduk
 topyadan kanatlarımız varken
Ne dört halifeler, ne de havariler
yetişebilir miydi bizim hızımıza
Yeminimiz birdi
kıpır kıpır yüreklerimiz gibi
Parolamız dostluktu
Hedefimiz kayıp cennette yol almaktı
Son hızla çevirdik dümeni
Gerçekleri görmeyen bir dürbünle başladık
yola
Her şey hazırda da
asıl kaptanın kim olduğunu anlamadan
başladı yolculuk
Kayıp cennete ulaştık sonunda
Ulaşmanın, sürekli aramak olduğunu
Çok sonra anladık

Ne abuk büyüdük?
İnci kolyeden taşlar döküldü
toplayamadan birini döküldü bir diğeri
Dökülen her taş bir resim oldu gözlerimin
albümünde
Kaç kez film şeridi oldu anılar
Zamansız gidişler birer kurşun
G len gözleriniz birer mühür şimdi
Kabul etmek zor
pembeye siyah katmayı
Ne abuk büyüdük ve  ğrendik?
Gerçeklerle hayalin dostluğunu
yaşatmamız gerektiğini
erdemini yalnızca arınmak olmadığını
Kara aydanda yayılan buharda
simalarınız

Sesleriniz ateşin çıt çıtlarında
Umutlarınız yanan fanusun pırıltısında
Şiirler yeni adresleriniz şimdi
Ben miyim bunları söyleyen?
Alışmak en büyük ölüm bazen
Bazen de yokluğunuzu dindiren bir
derman

Ne abuk büyüdük ve olgunlaştık?
Yasınızı tutmanın
umutlarınızı yüklenmek olduğunu
nasıl da  ğrendik
Son çektiğimiz halaydan terli ellerim
Parolamız yine dostluk
ıkarsız ve hesapsızca
paylaşmayı gösteriyor pusulamız
Ve saatlerimiz buluşmanın zamanına
ayarlı
Ne abuk büyüdük ve  ğrendik?
Buluşmanın başardıka olduğunu

şehit Cudi ve şoreş'in Anısına

şilan VAYA

Çıray /24 Ocak 2000

Yalnızlık

Çıldırta bir efsane gibi
Gölgesi olmayan bir zozanlık gibi
Gözlerindeki hüznün gibi
Gözlerini resmetmeye çalışıyorum
bütün renkler göç ediyor dünyadan
Yapayalnız gözlerin ve hüznü resim
Düşümde soğuk sular içiyorum
baskın yemiş çeşmelerden
Ve yalnızım
Ve sular sessiz
Ve yalnız akıyor
Yalnızım
yüreğimde ne iyilik
ne kötülük var
Bakir bir yürek ve Yalnızlık

Karanlık ormanlar, asi kayalıklar
Ve sonsuza yol alan siyah bir tay

Yalnızım
Bütün aynalar kırılmış
Bütün görüntüler yitirilmiş
Bir tek yalnızlık hüküm sürmekte
Şiirlerin dili tutulmuş
Türkülerin karnı çatlamış
Ve düşünceler birer mülteci gibi beynime
üşüşse de
yalnızlıktan gayrı onlarda bir şey
bilmezlermiş
Yalnızlık
çocuksu bir ürkeklik
günahkar bir ürperti gibi
Bir suçlu kadar yalnızım

Ve bir suç gibi çoğalıyor yalnızlığım
Yaralıyor
ve beraat edemiyorum yalnızlığıma
Hiçbir zaman pişmanlık duymadım
Bir mahkumdur şimdi yalnızlık
Yakılmış kitaplar
parçalanmış cesetler kadar yalnızım
Gerillanın bile ulaşamadığı dağ gölleri gibi
yalnızım
Acemice ve tersine asılmış
yasaklı bir afiş gibi yalnızım
İçin için korlaşan
platonik bir aşk kadar yalnızım

Eylem dönüşü yoldaşlarından kopmuş
bir şervan gibi yalnızım
Tekil şahıs
çoğul bir yalnızlık
Korkmuyorum ama ağır geliyor
Kerim'in, Şahin'in, Kervan'ın ardından
bakamıyorum
Terk edilmiş noktalar kadar yalnızım
Uzaklardan, ağıtlar yükseliyor
Size doğru koşuyorum
Dönüp arkama bakıyorum
Ve bir düşten uyanıyorum
Görüyorum ki
Kani Botki kadar yalnızım

Tolhıldan Asmin
2 Temmuz 2000

Deniz Kızı

Sonbaharı son mevsim bellemek
sarı yaprakları izlerken
dökülen yapraklardan biri oluvermek

Son perdesini izlerken bir filmin
oyuncusu oluvermek sessizce
Devrim bir okyanus gibi dalgalanırken
ve kara görünmüşken uzaktan uzağa
göz kapaklarında gömmek karayı
Ve gömülmek uçsuz bucaksız sulara
Elimde radyo, kulağım sende
önümde kitap, düşüncem sende
tuhaf?

Hiçbir şey olmamış gibi
dönüyor değirmen
Haberlerde spor, siyaset, magazin
Güneş yine doğma alışkanlığında
Su akmaya sevdalı yine
Tabi, okyanusta bir damlanın acısı kime?
Sen boş ver kirletilmiş yaşamı
kaybolmuş insanlığı
uç maymunları oynayanları
yitirilmişliğin adını

O okyanusta bir deniz kızı olduğunu bil
Mavi sularda beyazlığa doğru yüzdüğünü
bil

O özgürlüktür işte
Dans et yunuslarla, sasonlarla bir türkü
tuttur

Zamansız vedanın burukluğu
adın gibi berrak kıl suları
Heval Zelal

Şilan VAYA
2 Kasım 1999

Herkesin Yüzü

Senin ardından piç bir ihanet bırakan
Kurdunuzun ve zulmün buluştuğu loş
batak

Ve seyre meşru bir gecede
özgürlük ilanına sunduk

Rewşen yoldaş

Vurulduğun yerde ve zamanda
belki ulaşmadık sana

Soramadık dağılmış bedenini

Kopmuş elini tutamadık...

Affetme bizi!

Ama hepimiz adına
sonsuzluk kadar eminim ki
muhtaç değildin bize
bir tanrıça gibi
Ülkemizin göğü
lekesiz maviliğiyle yıkadı seni karanlıkta
Dağ ve yıldızlar tuttu nöbetini
Seherin serinliğinde
Taş ve toprağımız sardı tenini
Ve ülkemizin yeşil, berrak
tertemiz soluğu
alıp götürdü senden
çirkinliğin ve hastalığın bütün kirlerini

Sen ölüme vurunca
cesurlar korkar oldu
korkaklar küfretti sana
Laf kahramanlığı

şimdi savaş maskaraları
Ve sonra
sen değildin adın gelince
suçlu ve suskundular
harlar, bucaklar
Bütün gözü karalar
karanlıkta çürümüş beyin damıtısıdır
rotasız ayaklar, kirli tırnaklar
ve gözleri karanlık bakar
Evet gözleri karadır onların
Yani duymaz bir kulak, durmaz bir ağız
Ve de leş kokar yürekleri
Evet hala tanıdığın gibiler
Ve bıraktığın izsiz, isimsiz
Daha da çirkinler
Kısaca daha da güzelsin şimdi
Kalabalığa sığan bir yalnızlıktı seninki
Yüzün herkesinki
Varlığın bayrak olmuştu sancaklara
Ellerin bir yumruk olup
Bütün zamanlara yayıldı

Ayrıldık kül ve duman misali
Garzan' da dona kaldı tetikler
Parmağınız şaşırmadı yolunu
Faşizm kurşunu
Bıraktı yoldaş gözlerini
yolda beklercesine
Birgün elbet döneceksin
Ve Şehit düşmemişçesine
Dılgeş'i, Orhan'ı...
Uyan Garzan doymaz mı gözün?
Baksana komutan Kemal'e
Ufak Aydın'ı verdik
Yetmez mi nöbetlerin
İster misin hala?
O zaman bekle yollarından geliyoruz
karanlığa, Karanlıklara
Bak ışık tutuyor
Bager'ler, Rızgar'lar...

Bekle beni
Sende kaybettim
Sende kazanacağım
Ulu Kember' de, Kuris' te, Siser' de
yine tepeci olacağım
Sinegirden izleyeceğim
yine Van gölünü
Yine o tepeden
bu tepeye koşan
Şervan' ı izleyeceğim
Bagok' la şakalaşacağım
Oranis vadisinde
ve Sarımsak toplayacağım
Karêz zozanlarında

Van gölünün maviliğinde yürüyeceğim
Şoreş'in gülen gözlerini
Bekle beni
bekle beni
Döneceğim sana GARZAN
Garzan doruklarından

Neval BAGER

Sarı Saçlım

Sarı saçlarının uzun tutamında
bir yıldız parlayıp söndü
Kanlı saçlarını
erken gelen bahar yağmurları
yıkıyor Berivan
Dağ çiçekleriyle süsleyip gövdeni
gökten bir yıldız indirip başucuna
koymaktan başka
ne gelir elimden?
Rüzgar saçlarını tarasın
Nisan yağmurları yıkasın gövdeni
Başına saplanan kalles merminin ışığını

bir ozan dizelerine işlesin
Biz her gelen baharla
kanını akıttığın topraklarda biten
gelinciklere “*Berivan*” diyelim
Ölüme karşı durmadan türkü söyleyelim
Türkü söyleyelim
Yıldızlı gökyüzünü yorgan niyetine
üzerimize çekip
seni bize kavuşturan
düşlerimizle hasret giderelim
Hasretimiz, ölümü bile dize getiren
o zamansız tutkudur bilirsin
Berivan

Berivan Son gülüşü yüzüme takılı kalan

Şehit Berivan arkadaşına ve tüm Berivanlara
Asra GULAN

Behdinan dağlarında bir Anadolu türküsü

Behdinan dağlarında bir Anadolu türküsü
bir ıgılık, bir düş...

Hasret kokulu bir sürgün rüzgarı
solgun, hazin bir mevsimde
yorgun ve sahipsiz bir iklimde
iki sürgün yürek

Biri Anadolu'nun bozkır ovalarından
kurumuş toprağın çatlaklarından süzölüp
gelen
bir damla su misali

öylesine derinden ve özlü
Diğeri Amed'i yaşayamadığından hüznü
ama yaşayacağından ümitli
deli, dolu asi bir genç
Bir gece nöbetini devralır gibi
hayallerinizi ve giderilmemiş hasretinizi
devralıyoruz
Yeni bir yüzyıla girerken
yeni çağlara
kurulmuş vatan özleminizi değil
barışçıl düşlerinizi taşıyacağız

Derler ki;
“en tutkulu insandır sürgün”
şiir tadında
türkü sadeliğinde

tarikh derinliğinde yaşarmış
Sınırsızca sever,
hesapsızca dövüşürmüş
ovanın derin, sessiz, uysal çocuğu
savaşmayı öğrenmiş
Derviş sabrıyla yüzyıllarca vatan özlemi
çekmiş
“insan doğduğu toprağa benzer” demişler
benzerlerini görüp vatanına gelmiş
en genç, en güzel halinde
bir çiçek en güzel vatanında kokar diye
Sabırsız, acemi
ve toydular
Baharı da bekleyemez miydiniz?
Konya ovasına yağmur yağmış
Kavruk buğday başakları titremiş
Barışı müjdelemiş
Anasının ağzına umut eklenmiş
Uyan yoldaş!...
Bizi umutsuz bırakma

Amed'in asi çocuğu
Bir değil, bir çok anlamda o da bir sürgün
Yağmur yüklü bulut gibi sevda yüklenmiş
Sinan'ca yaşamak için
Hiçbir yazın türünde dile gelmiyor öfkem
Kurumuş acı yaprakları içinde
sabır damlacıkları
yeşertmiyor umutlar
Sizleri yalnızlığıma gömüyorum
Ya da yalnızlıklarımızı paylaşalım
istiyorum
Bundandır her yalnız kaldığımda
hüzünlü bir gülümseyiş sarar yüreğimi
Behdinan'ın savaş yorgunu dağlarına
Anadolu'dan kardeşlik tohumları taşıdınız
Derler ki;
Her sonbahar yağmur yağarken
ve ıslanırken topraklar
karanfil kokuları yayılrırmış Çırav'a
Kilidinde dönüyor anahtar
Yeni bir tarihe açılıyor
Ülkemin kapıları

Şehit Şoreş ve Şehit Cudi'ye
Tolhıldan ASMİN

Üç Can'a

Bakarken ardından gidenlerin
Hüzünlü bir tebessüm
Buruk sevgisinde bırakılanların
Yapayalnız
Yalnızlığında öfkenin
Üç can
Üç canda yoldaşlığının
çizgilere yansıyan özlemin
ve giderken, ardından bakanların
El boğumlarında hançerlerini
doludizgin koşturan yüreğim....
Yelesinden tutturdukça yüreğimin
bir damla kanda benliğimin,
Kirpik uzantısındaki okyanusun
zikzaklı akışlarında
dalıp giderken üç cana
Susamışlığının

Çatırdayan toprakta dudaklarımın
kini ve öfkesiyle
kalın tellerinin ardından
dikiliverirken bakışlar gökyüzüne
zindanlarının
Acemi dalgıçlığımın çırpınışlarıyla
dört duvar arasına takılan
okyanus maviliğindeki tabloların
çizimine yansıyan asiliği....

Dalgaların hırçınlığıyla boğuşan
soluk soluğa nefes alışlarında
üç cana ulaşan nehirlerin
inadı ve bitmez arayışlarıyla
akıp giderken dağların ardına
ve kıyı kenarlarında
bir kez daha
yeniden doğabilmek için

yeniden sınanmış yoldaşıklarda
kenetleyebilmek için hayalleri
Dün olduğu gibi bugüne
ve çağ aşımında bütün asırlara
yazdırabilmek için üç canı
zılgıtlar eşliğinde, zafer naralarında
Umutlarının
uçurum kenarlarında yeşermişliğinde
her fidede üç canda buluşmak için
son tebessümde, son kırılگانlıkta
yeniden
üç canda
üç yürekte...
yaşamı anlamak

Berfin ZİNE

Garzan'a

Seni unutmadım Garzan
Unutamam
Seni unutmak
tank topunun parçaladığı
Şirvan şehitlerini unutmaktır
Seni unutmak
havan topuyla ayakları kopan
Mizgin'i unutmaktır
Seni unutmak
emeğime, terime ihanettir
O şehirler ki
sesleri yankılanıyor
Kodan vadisinde

O yüzler ki
umudun, iradenin sembolüdür
Bak Tatvan'dan Sason'a kadar
dilan tutmuş şehitler
Hey neçir, neçir, neçir
Hey neçir, neçirvano

Sayılsın sayımız
Dozdar'sız, Rozerin'siz
Rojin'siz, Dilan'sız, Hewler'siz
Onlar önden gittiler
bizi beklerler Garzan doruklarında
Mutki'ye, Şirvan'a dönün diyorlar
bizi bırakmayın
bırakmayın bizi
Bu toprak bizim
geri dönün
Ne çabuk unuttunuz
paylaştığımız mevziyi,
emeği, suyu

Ne abuk unuttunuz
Kemal'i
Xelil'i
Yasin'i
Beni düşman postallarının altında
ezdirmeyin
Ezilen sadece toprak değil
Ezilen şehitlerin bedenleri
Ezilen, dökülen
emek terimizdir

GARZAN döneceğim sana

Rozerin

Can Yoldaşıma

Sessizliğim yokluğundan
dalgınlığım ise unutulmuşluğumdan
Bir çağrıydı benimkisi
sevgiye ve birliktenliğe
Duyuramadım sesimi sana
Uçurum boşluğunda dalarcasına
kayboldum derinliğinde
Yaratılan sensin bu sevgide
Kaybolan ise ben
Büyüyen sensin bu derinlikte
İnançsal yalnızlıkta ise ben

Bir ressam ustalığında
renk veremedim belki bu sevgiye
Bir şairin duygu yoğunluğunda yaşadım
ama söyleyemedim
Bir sanatçı ustalığında
yoldaş sıcaklığında paylaştım acılarını
İşte o yüzden can yoldaşım
içime dolduramadan nefesini
hissedemeden ellerinin dokunuş sıcaklığını
göremeden gözlerinde anlayan bakışını
gider oldum buralardan
Yaratılan sensin bu sevgide
kaybolan ben
İşte o yüzden giderken buralardan
beraberimde götürdüğüm senle
paylaşacağım sevgimi
Kalan ben ise
sadece acı bir anı olacak sende...

Şehit Korkmaz'a

Göksu

Xınere/22 Şubat 2000

Küçüğüm

Seni yanlış mı karşıladık çocuk
misafirimiz?
Hayallerin bakışlarımızda mı kayboldu?
Yüreğinin kapılarını çalamadık mı?
Sevgiden sofralar kuramadık mı?
Yaşamı içirmemek ne zor şey!
Neydi seni konuk
bizi yabancı yapan?
Tarihin sayfalarını mı yırtmalı yoksa...
Kürdün kimsesizliğini mi?
Mahkum etmekte ayıp,
mahkum edilmek de
Dökülen yapraklarımızı yeşertecektik
oysa sen sararmayı seçtin

Taptaze bedeninde yaramazlığına nasıl
kıydın?

Yaşamın başlangıç çizgisini niye kırdın?

Gerçekler adımlarını aştı mı?

İlgisizliğin girdaplarında mı yutuldu?

Yanıtsız pişmanlıklar

ağlamaklı geri bakışlar

Seni sevmek istedik ama

ömrünü çaldın bizden küçük savaşçı

Senin yaşında çocuklar ilk aşkları

ilk tutuşları

ilk heyecanları yaşarlar

Daldan dala konanlar yuvasızdırlar
Böyle olur mu?
Yeni yuvalara yelken açarken
yuvasızlığı yaşamak
Yaşamının da vedasını
Yaratıcımızı
baş ucuna koyarak yaptın
Bağlılığın titretti
çözümsüzlüğün ürküttü bizi
soğuk rüzgarlar estirdin yüreğimize
ömrünün baharında
Kürdün trajedisinde boğulduk
Sıra şimdi yaşam felsefesini aramakta.

Şehit Piling'a
Roni EYLEM

Yoldaşı

Uzun kırık bir mozaiği andırırdı saçların
Kirpiklerinde sivrulurdu
çocukluğunun en yalın baharı
Dudaklarımızda yalnız bir ezgi
eylem sonrası çocuksu coşkularla ürpeririz
Ay suskun geceye bırakır kendini
Yüreğin bir dolunay
solgun akşamların sessiz tanığı

Derler ki
“her kırık yürek aynı damarda can bulur”
ve aynı dizelere imge olurdu
İşte o zaman yıkık dökük bir kenti andırır
sevinçlerimiz
yıkık dökük ve kimsesiz
Zamanın ortasında yalpalanır uysal
çocukluğumuz
Düşlere sığınırız
ve düşlerde kurarız
vurulmuş kentin dirilişini

Uzak olmaz hiçbir şey
gerçek olduktan sonra
Ama yinede yok olmasın diye
tükenmesin diye
zaman cenderesindeki doyumunu kavganın

hüznün yerine sevinç melodileri tınlar
benliğimizde
toprak olurdu
emek kokardı
tohum serperdi ülkemin dağlarında
Munzur kadar sıcak olurdun
ve yalın ayak izlerimiz kalırdı
geçmişten arta kalan
Yağmur ritminde dansa tutulurdu
bedenlerimiz
Tut elimden tut
Dersim kokan özlemler bitsin
ve öylece kalalım
Şimdi kırılmasın diye çocukluğumuz
kırılmasın diye yaşama
yeniden yaratalım
düşlerimizdeki o kenti
Sen yerine
sen gibi...

Şehit Dersim'in anısına

Sterk DERSİM

Özlemim

Merhaba

Son kelimelerini iletemediğim yoldaş

Paylaşımlar karşısında sınırsızlığa tutkulu
yoldaş
Merhaba
Hatırlarım seni
Fanosun aydınlığında
gecenin karanlığıyla
Ve bilirim
Tekrar köz başlarında sohbetler
Asırlık özlemler kadar uzak ve derin
Ve yine bilirim
Çaresiz kalırım
Uzak bakışların
yarım kalan tebessümlerin
ve yüce inançların karşısında
çaresizliktir ki
ne bir felsefe, ne bir bilim
cevap veremez haykırışlarımıza
Sadece yemin avutur beni
Tekrar göz göze gelmek gibi güçlü
Tebessümleri aşka
coşkuya dönüştürmek kadar gerçekçi
inancı kavgaya vurmak gibi inatçı
vazgeçilmez bulurum
Yarım kalan özlemlerime sarılmayı
Ve kaldığım yerden devam etmeyi
Özlemim
türkülerimiz, heyecanlarımız,
gülüşlerimiz ve gerillacılığımız...

12-02-2001
Şehit Akif Arkadaşın Anısına)
Devrim Amed

V. “Sevginin-Adaletin ve Gerçeğin Arayıcılarına”

Düğüm Arası

I.

Doğu'nun gizi çözüldü
Kırık testinin, bir trajedyanın
son perdesinin alkışları arkasından
başıboş bir gezgin düştü yollara
Kırk haramiler değildi belki
Ama kayaların arasında
bir sandığın içinde buldu kendini
Sitkeler, altınlar

Haçlı seferlerinde bir şovalyeden kalan
teneke bir haç
Gavurun haçı tenekeymiş demek
Gözleri magges rahiplerinin tacına takıldı
Hafızasına resmedemedi bir Kürdün taç
giyebileceğini
Masmavi yakutlarla süslü bir kumaş
Keskin bir kılıcın ucuna takılmıştı, çıkardı
Bir elbiseymiş
Şırnak'lı kadınların giydiklerine ne kadar
benziliyor
Ko-ca-man bir sandık
Bir küre var
Doğu falcılarını abartan filmleri çok
seyretmiş olacak
Korkuyor, dokunamadı
Yabancılaşmışta olsa dokunamaz
Çünkü Do-ğu-lu O da
Sandığı apaçık bıraktı, neden?
O da diğerleri gibi korkuyor mu, bu koca
dünyadan?
Hayır, korksaydı açık bırakmazdı

II.

Karşı dağın arkasındaki ovanın adının
Helena olduğunu söylediler
“Helena” bu adın burada ne işi var
Kim o?
İskender’in karısı, büyük yurtsever
Zeus’un, Afrodit’in, Hera’nın
hikayeleriyle uyutulan çocuk
Sen bile benden daha çok buralısın demek
Başiboş bir gezgin değildi artık o
Adını “yabancı” olarak değiştirdi
İbn-i Haldun’u, İbn-i Rüşd’ü, İbn-i Sina’yı
tanımalıydı
Hem sonra Sokrat “kendini bil” demiyor
muydu?
Delph’i tapınağında
Kur-an’a aşağı bakışını kaldır
Ali’ye ne kadar dostsan, Muhammed’e de
dost ol
Çünkü O’da bir bilgin, bir filozoftur
Bağışla, “Peygamber” doğulunun
bildiğince söylediğidir
Şarap sofrasında yıldızlara bakarken
Ömer Hayyam’ı hatırla
Sana ne kadarda çok benziyor
İnsanın, yaşamın sarrafı
ama bir o kadar iktidardan kaçır
Çok büyüttüğün matematiğin x sayısını
Hayyam buldu biliyor muydun?

Sen sen ol Hayyam'ı sev ama onun gibi
olma
Nizam-ül Mülk gibi iktidarı iste
Ama iktidarda Bedrettin gibi ol
Fedailikte Hasan Sabbah gibi
"Savunmak için öldür, inandırmak için öl"
Çok zor değil mi?

III.

Yabancı! Kafanı kaldır da etrafına bak
Bedeninin olduğu yere getir beynini de
Var öyle olanlar
Zilan var, fedai...
Uyuşturucu almadı kendini patlatırken
Sabbah'ın fedailerine de haşhaşçılar
diyorlardı ya
Nizam-ül Mülk, Bedrettin, İskender, Sezar
Hatta Jean D'Arc, Lenin uzak değil
bunlardan
Yalnızca güneşe bak ve güneşin
karartılmaya çalışıldığı bu alacakaranlıkta
tarihe yeniden gir
tek değil,
bu kez Ka-dın-la

Unutma kadından başlayacak her şey
Ve güneşle olacak yaşam
Yüreklerin buz tutmaması için
Üşüyorsun, güneşe sarıl iliklerin ısınıncaya
dek
Ege'li Efenin kardaşına sarılışı gibi
Kucaklayışının sıcaklığından Filistin'li
çocuğun da
Kosova'lı çocuğun da ağlayışı bitiverecek
Doğu Timorlu ihtiyar, İrlanda'lı militan
Bask'lı anneyle aynı ekmeği paylaşacaksın
Güneşin zincirlerini kır
Zilan, Fikri, Felat, Şehristan yüreklilerin
yüreğinden
bir kolye tak
güneşin boynuna

Nurhak
20.05.1999

Kadınca bir yaşam

İlk şiir bir denklemdi
İmralı'dan deniz kokularıyla ulaştı bizlere
dağların isyan havasıyla buluşup
sevda kadınına seslendi
ve kutsal anaya
Kadın rengine bir yaşam için
en bereketli coğrafyada yenik düştük
takıldık hayatın girdaplarına
Asırlık tortular çöktü yüreğimize
Unuttuk bir zamanlar hayatın havarisi
olduğumuzu
Bahar tadında sevinçler sarıyor benliğimi
Bin bir soru, bin bir cevapla dolu beynim
Bir ışık süzülüyor düşünceme, inceden

Belki de denklemin kilididir diyorum
çözmeme gereken
Yolun başındayız henüz
Ekilen kara çalılar hala yeşil olsa da
Her kıtada filize durmuş ektiğimiz fidanlar
Yükseltilen duvarlar eskisi gibi
Ama temellerini sarstık birazcık da olsa

Şimdi çizdiğiniz resmi yüreğimize
nakşediyoruz
renkleri solmasın diye
Ve uçurum kıyılarındaki dağ çiçekleriyle
süslüyoruz
bahar güzelliğinde kalsın diye

Sesinizin ırmağında durulanıyoruz her
gün
çirkinliklerimizden arınmak için
Ve sıra denklemi çözmede
İlk uyanış için bir iksirdik
Bütün ilkler bizim imzamızı taşırdı
Biz yok sayıldıkça hayat tükendi
Yazısız tarihimizden geriye kalan
kimliksizliğimizdir
bizi bize unutturan
Ve göz yaşlarımızdır acılarımızı
hafiflettiğimiz
Köleliğimizle gölgelenen hayatın üzerinde
Kara bir mühürdü tükenen zaman
Çiğnenen onurumuzdu erdeme sürülen
leke
Özgürlük bir göçebe gibi dolaşsa da cihanı
İşte bu yüzden hiçbir toprakta
filizlendirmede mutluluğu
Biz olmadan yeryüzü aşksız ve
paramparçaydı
gökyüzü yıldızsız

Bunun için
bir ülkeden daha değerli gördü
Soylu güneşimiz yeniden yaratılışımızı

Tüm Prometheus'lara bedel bir kavgayı
göze alarak
sonunda esaret olsa da
Çekilen sancılar bütün zamanların kutsal
doğuşu içindi
özgürlüğün gizli bahçesinde
Şimdi var olma serüvenimizin beşiğinde
şafak vaktinin güzelliğiyle cenge
tutuşuyoruz
Başarmak özgürce buluşmaktı
yaşamın dili savaşı öğrenerek...
Denklemin sırrı buydu belki de!
İhtilalimizin meşalesiyle aydınlanacak
geleceğimiz
Kadınca bir yaşamla kazanacağız
Hep yarım kalan mutluluğu
ve ulaşamayan özgürlüğü
Çocuklarımızın aydınlık gülüşleri eşğinde
kilitleniyor ellerimiz
Hayatı özgürce kucakladığımız her an
Barışı müjdeliyoruz yarınlar için
Kirlenilen güzelliğimiz yaşamın cevheridir
Tarihin zulasında gömülü duran
Şimdi yenilmeyen değerler üzerinde
çarpıyor kalbimiz
Ve kadınca bir yaşamla
yeniden yaratıyoruz dünyayı
Bilincimiz henüz tüm zincirlerinden

kurtulamamış olsa da
Gücümüzü çağdaş Kabe'mizden alıyoruz
Yüzümüz soylu güneşimize dönük

Dirok JİYAN
Mart 2001

Narisa

Uzan yıldızlara
gözlerinin parlaklığında tut
İşte şimdi zamanı Narisa
Baharında buluşmak dağlarımızın
hapsedildiğin sis perdesini aş
Aşabilmek ne kadar haz verici
Değil mi?
Can yürek gözündeyken

kuşların yuvaya dönme anına
Konuş
Susma Narısa
Parçala bin yılların
sana uydurulmuş kılıfını
Satılık bedeninin utancını değil
kadın olmanın yüceliğinde
tarih öncesi iyimserliğinde
görebilmek aşkı
Karakalem çizilmiş
çocuk gülüşlerde
Toprak sen de
sen toprakta tomurcuklaşan
Yüreğinin özlem yağmurlarında
çığlık bir dramdır Narısa

Tarih yazarken seni dün
Ölgün, umutsuz, kurak
Tarifsiz, kendine yabancı
ve isimsiz

Kalbini güneşe gömdün
Sabahında mevsimlerin
Güneşi de kalbine, Narısa
Umudun çağlayanlar gücüne ulaştığında
sen, sen oldun o gün
Gökkuşağı renginde
yoğrulurken güzelliğin
gömülü olduğun güneşin her doğuşunda
bugün olduğu gibi
bin yıl sonrada
çarmıha gerilse de bedeninin Narısa
elinde yıldız demeti
benliğinde sevda güneşin
durgun deniz maviliğinden
coşar durur Narısa
Ufkun derinliğinde
güneşi yazdın yüreğine
Güneşi serptin toprağına
Güneşi döktün ırmağına
Tutkusu güneş Narısa

Xezal Ekin Özalp

Çağın ve Yenginin Son Çağrıları

I.

Tarih kapılarını büyük bir çığlık ile
açarken 21. yy.'a
Yengi “çağ eşittir ölüm fermanı” der
Yengi kim midir?
Kaf dağının ardındaki özgür ülkede saklı
bir tek şehitler anlar
kimi, neyi, nasıl sevdiğini
Tüm çağları kendisinde yaşatan
çağlar ateşinde kirletilmemiş bir umuttur
Çocuk yüreğinin masumiyetiyle yorgun
Buna rağmen kalbindeki dürüst Kürdün
gemisini
tufanlara karşı kin ve öfkeyle koruyandı
15 Şubat
karadan da öte, zifiri bir karanlıktı
En derin rüzgar uğultuları, acı yığınları,
sancılar
Yürekler çorak, gözler boş
Kendini yitirmenin ayıbını
utancını yaşayan insanlar
Bizler, lanetli toplumun günahkarlarıyız
Bazıları yanaklarının tuz taneciklerinde
beslenirken
çarmıhlar kanatırken yüreklerini
kendi günahlarımız acı tattırır bize

Kuşlar, kuşların üzerinde yabancı eller
dolaşırsa
terk ederler yuvalarını
Bizler ezeli hastalıklı insanlarız
Binlerce, yüzlerce asrın kirli elleri dolaştı
üzerimizden
Yüreği nasır tutmuş insan vicdana gel
ve kendini sorgula
Çağın ve yenginin son çağrılarıydı

II.

Güneşin kıvılcımlarında yürekler yanıp
tutuşurken
Duymak bir kadının şafak vaktindeki
çığlıklarını
Doğum sancılarını, savruluşlarını
Tarihsizliğin tarihsiz acısını
21. yy. isyan çığlıklarını
Güneşin görkemiyle kesiyorlar göbek
bağını
Zekiye'nin saç telleriyle
Anaerkilliğe özlem duyarken
Köleliğe, feodalizme, emperyalizme
ve onların yaratıcılarına isyan eder kadın
Çağdaş anaerkilliğe dönüyor tarih
Acı ve gözyaşı değil
kendi özünü ve doğallığını emecek kadın
Ve 21. yy..'da Jin ile Jiyan'ın
görkemini sunacaklar Yengi'ye

III.

Haydi gelin artık biz çekelim
günahlarımızı
Biz temizleyelim, yıkayalım
Bakın yiğitlerimizin yıkandığı ateş
topunda
40 dereden su getirip
7 kalıp sabunla rafineleşelim
Dolaşalım Mezopotamya'nın 40 deresini
Dicle'ye selama duralım
Fırat'a vuralım kendimizi
Avaşin'den içelim, Van gölünden geçelim
Munzur'a sevdalanalım
Mudanya sularında durulanalım
Ne yakalım kendimizi sıcak sularda
Ne donalım soğuk sularda
Ne de yıkayalım kendimizi Yahudi
sabunlarında
40 dereye ulaşip, 7 kalıp sabunla yıkanmak
Kaf dağına ulaşmaktır
Yollarımız Babil tapınağının
helezon merdivenlerine benzer
İnişli çıkışlıdır

Sislidir dikenli yolları
İhaneti barındırır çalı diplerinde
Güller, güller de vardır
Büyük aşklar gizlerler çiğ tanelerinde

IV.

Yığıldı günahlarımız üst üste
Ey ezeli hastalıklı insanlar
Vicdana gelin ve kendinizi sorgulayın
Kim taşıyabilir Maria Magdalena'yı?
Kimdir günahsız olan
Sessizliğin sesi yankılanır tarih
duvarlarında
"hiç kimse"
Haydi Maria sen de yıka kendini
40 dereden su getirip 7 kalıp sabunla
Anlat Maria
Doğal ve güzel olanı
Nasıl çirkinleştirildi?
Sen bir yosmaydın, fahişeydin değil mi?
Kim kullandı bu kavramları

Kimdi, kimlerdi?
Suçlusun
Sen de suçlusun Maria
Çünkü sen de asrın dilsizlerindendin
Sevginin öz savunmasını
yapamayanlardandın
Aşkın yakıcılığında eriyenlerdendin
Maske düştü Maria
Duyduğun bitiş çılgınlığıdır
Bu duyduğun da çağın kilise çanlarıdır
Vaktidir şimdi yıka kendini Maria
Yıka ki doğal ve güzel olan
ve gerçek fahişeler çıksın ortaya

V.

Sakın ha, sizlerde deneyin
Meryem Ana gibi “çarmıha gerenin Anası
olmaktansa, gerilenin anası olmayı tercih
ederim”
Çağ eşittir yargılama günleri
Hesap vermeyenler
lanetli topluma geçecekler diyordu Yengi
Çarmıha gerdiler halk dolu bir yüreği
Koppua yolunda
Bakın, bakın taşıyor halk yürekte
Oley çemberleri, ateş topları halinde
Kadınlar, kadınlarımız
kanayan yarayı okşuyorlar

Küllendirerek yüreklerini derman
oluyorlar
derin yaralarına
Gözyaşlarıyla temizliyorlar pas tutmuş
çivileri
Dört kız, dört aşk, dört güzel Sema'ya
duruyorlar Yengi'nin yüreğinde
Kürt kızı Bınevş
Arap kızı Rojbin
Alman Kızı Ronahi
Çerkez kızı Helin
Güneşe sunuyorlar kendilerini
Dağ kızları bakireliklerinin onuruyla
tüm savruluşlara rağmen
bereketi ve zaferi temsil ediyorlar
umarsızca
Ax Varina
Sen yaşamalısın Varina
Yaşa ki, Kaf dağına çıkmaya gelen kadınlar
Alp'lerden de geçecekler
Unutma Varina
Alp'lerden bir bahar da sen al yanına
Dört aşk getirir
Mezopotamya dağlarının asiliğini,
görkemini
ve dört mevsimini
Bekle onları ilkeli Varina

Ulaşacaksın Çağdaş Spartaküs olan
Yengi'ye

VI.

Tüm asrın acılarına rağmen
Yengi en çok da insanlar öldüğünde
üzülür
Prometheus, Çağdaş Prometheus

Leş kargaları çullanır üzerine ciğerlerini
yerler

Şehitler ve halk yeniler yüreğini

Ey ezeli hastalıklı insanlar

Nasıl ki Zeus tahtta kaldığı sürece

Prometheus'un acıları dinmeyecek

bizim de yetersiz yoldaşlıklarımız

ve sahte dostluklarımız olduğu sürece

Yenginin acıları dinmeyecektir.

Bu yüzden vicdana gelin

ve kendinizi sorgulayın.

Newal BAGER

Baş Tacım

Bir yağmur sonrası
çiğ taneleri düşer yapraklardan
Ufuk parlak ışıklarıyla sevgileri bağrında
barındırır
Yağmurlar hüzünlenince
ben de kayboldum yaralarının boşluğunda
Yüreğinin sayfalarında yazılı tarihlerde
kendimi aradım
Ve her dokunduğumda
İnleyen tablolar çıkardı karşıma
Gerçeklerdense ürkerdim
Ama sen acılarda gömülü olan bendin
Ben sende
Sen de ben de

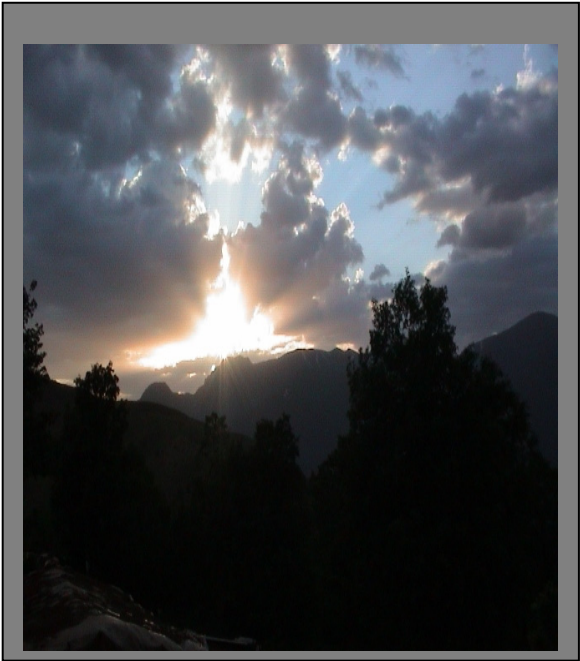
bir parçayı taşıyordun
Bilinmezlikler gerçekleri görmemiz için
konulan bir tabelaydı yalnızca
Cevapları ararken
sayfaları açık bırakarak
uyanıyorum

Dışarıda yine yağmurlar yağıyor
Yeniden doğuş için
Yağmur sularında yıkanıyorum
Sense pencere köşende hala uyuyordun
Yanına gelip yüzünün seyrine daldım
Upuzun saçların sarkıyordu başından

Ellerimi her dokunduğumda yeniden
doğuyorum
Benden önce gidenler gibi
kuş olup uçuyorum
Başımda papatyadan bir taç
avuçlarımda ise saçlarının telleri
Kayıp kentin anahtarları
ve yaşamın kendisi
uzun saçlarının telleriydi
Ölümün yükseldiği
sınır tellerinin arkasından
artık ufuk ışıklarındaki sevgiler
yükseliyordu
Çünkü kadın yeniden uyandı...

Zilan Dijwar
20.10.2000

Yaşamın Yüreğimizdeki Işıltıları

Sonbahardı

Ve mevsim ağlıyordu
Heceler dipsiz kuyu
Gündüzler nefes alışlarıydı
Hüzün yalnızlıklarımızın yoldaşındı
Hayallerimiz üşüyordu
Yaşamaya dair dostlar arıyordu
Umutlarımız kimi zaman
köz kızılığında bir türkü
kimi zamanda buluşmayışlarımızın
sevgili mısraları oluveriyordu
Bir aşk mevsiminde
yeni aşklara yol alıyordunuz
Duraksızlığın sınırında
yeni kapılar aralamak için
Davetsiz, ikramsız misafirler...
Yudumlayacağınız yeni yaşam
karıştıracacağınız da gerçeklerdi
Göçmen kuşlar misali yurtsuz
martı sınırsızlığında özgürlükle döşeli

mekanlarda uçacaktınız
Eskicinin yalnızlığını
bir küçüğün umut biletini
Ve tüm görülenlerin, boyalarını
maskelerini düşürecektiniz
Gerçeğin çıplağında yüzmek
sanal çemberi delmek
İz çıkarmadan güzelliklere
davetiye çıkarmak
Kemerlerini sıksınlar
Şehirler, kaldırımlar, gecekondular
Tuzlu Çayır'ın ruhu taşınacak sokaklara

Ve onlar kalabalıkların
gömülü adresi olacak
Kadıncılığı hükmedecekler
çizgiler, ezgiler
ve görüngelerle...
Yaratıcılarına yarım kalan sözlerini vererek
İMRALI'daki efsaneye ibadete duracaklar
Zorluklar gölgeleriniz
varlığımızsa geleceğiniz
Artık yaşamın dilimlerinde arayın bizi
zamanın kimsesiz yolcularını
Bankta oturan bir ihtiyarın
yüz çizgilerinde
Yorgunluktan bıkmış bir memurun

sarkık ceketinde
“Ş” harfinden Orak-Çekiç yapan
Bütün okul sıralarında
Bir çocuk bahçesinin boşlukta salınan
salıncağından...
Kitap fuarının Ortadoğu standına
gizlenmiş
satırların diliyiz
Artık şehirleri ne vapur sesleri
ne tren düdükleri
ne de kalabalıkların belirsiz sesleri
uyandıracak
Serüvenciler açmışlar yelkenlerini
Onlar demir alacak
bütün seslere
zamana...
Gençliğimizden çaldık umutlarımız için
başarılarımız buluşmalarımız
olacaktır

Roni EYLEM
Gare/06.11.2000

Büyük Umutlarım Var

Küçük dünyam büyüdüğüçe
dağlar yıkılacak diyorum
yollar kavuşacak sonunda
Dostlarımın teninde soluklanacağım
Yaşadıklarımı şiir güzelliğinde
Anılarımı şafak tazeliğinde anlatacağım
Büyük düşlerim var
Gerçekle iç içe olduğça
en acısını, en zorunu gördüğçe yaşamın
kanım iki kez dolaşacak damarlarımda
Bir benim için, bir de

yüreğimdeki portreler için
Eskiyip gitmesinler
sarıp solmasınlar diye
Ve başarmanın hazzına bürünecek
Ferhat'ın gözleri
Şirin, bekleyişinin sonunda bahtiyar

İnsanlar secdeye duracak
emek denen tanrı önünde
Barış yağmurları yağarken kucak-kucak
iklimi aydınlık, günü güzellik, AN'ı
sadelik
Birde, Güneşi kalıcı kılmak için
ısıtmak için tüm insanları
söküp atmak için çürümüş yanları
Yine düşeceğiz yollara
Kan izlerini, çiçek tozlarıyla temizleyeceğiz
Gecenin bir vakti kapı çalındığında
kim olduğundan emin açacağız

Köylerimizden taze tandır ekmeğinin
kokusu yayılacak
duman ve yanık kokusunu unutturacak
Bir de çocuklar
Çocuklar çocuk olmalı, başka bir şey değil
Saklambaçla saklamalı kirlenmemiş insanı
Salıncakla ihanetleri sallayıp fırlatmalı
Çok yakınımnda şimdi
mavi giyinmiş yumurcaklar
koşuyorlar yeşilliklerde
Ve beyaz güvercinler uçuyor
minik ellerinden
Evet, herkes mavi giyinmeli
Çünkü mavi
umut demektir.

Şilan VAYA

Var Mısın?

Var mısın el ele tutuşup
dalmak sonsuzluğa
uzanmak güneşe
Bir kuş olup uçmak maviliklere

Var mısın?
Tarih sayfalarında bir gezintiye çıkmaya
Cudi'ye Nuh'un gemisine binmeye
Cizira Botan'a Mem û Zin'in
aşkını yaşamaya
Var mısın?

Ahmede Xane'nin diyarı
Agiri'ye, Bazid'e gitmeye
Sema'nın aşkını yaşamaya
yaşanmayan hayallere uzanmaya

Var mısın?
Bir çiğ damlası olup
Babil bahçelerini süsleyen
nar çiçeğini ıslatmaya

Var mısın?
Bir yaz yağmuru olup
İMRALI'ya yağmaya
insanlıkla buluşmaya
sevgiyle
umutla
özlemle
aşkla buluşmaya
Var mısın?

Zelal DENİZ

Maxmur Çocuklarına

Hayallerimin özlem çocuğu Tekoşin'e
Maxmur'un çorak topraklarında
binlerce olan sen
mülteci doğdun, mülteci büyüyorsun
mülteci yüreğin ve düşlerinle
Oysa kim bilir kaç asır geçti yaşadıklarınla
Çiçekli bir bahçenin yollarından değil
sürgün yollarında
kan kokan toprakların patikalarından
savaştan, açlıktan, acımasızlıktan
geçerek geldin bugüne
Yapayalnızdın
minicik ellerinle annenin eteğine
yapışırken

Kimi zaman ılık ılıa
kimi zaman soluksuz ırpınışlarda
kimi zaman ise
kaybolan yaşamın dehlizlerinde
Ama yine de
umut olan sendin gelecek için
İçimde bir sızılı duyumsuyorum ansızın

şimdi sen
yasaklı hayallerinin imbiğinde sınanırken
yaşananların dili olan yüregi
derin bir manayla bakan gözlerin
teninin kokusu geçiyor ruhumdan
Bir bilsen
neler buldum sizde
halkımın yitik özlemlerini
ırılıplak yalın bir gerçeğini

Ve sende aradım ben
sevinçlerimizin yarımlığını, güzelliğini
kaybettiğimiz yaşamı
Sende tattım yalnızlığı
Sende gördüm kırılmışlığımızın acısını
Sende buldum kendimi
Sende sınadım kadınlığımı
Sende buluştum halkımın sevdasıyla
beni nefessiz bırakan
Tarihi taşıran gülüşün
sarı saçların, zeytin gözlerinle
bir ışık demeti olan sen
yüreği büyük küçük arkadaşım
Unutmadım çamurlu ellerle koşuşunu
Ve güneşimize en içten yakarışını

Ne çok istedim bir bilsen
bu dağlarda özgürce koşmanı
Senden de hızlı koşan bir sincapı görsen
ne yaparsın diye düşünüyorum
Şaşırrır mısın?
Yoksa her zaman yaptığın gibi
durmadan ağız dolusu güler misin
Sonsuz dağları, orman deryalarını
yaşayabilseydin mavi düşlerinle
Çünkü gelecek
senin mavi düşlerinde saklı
Özgürlük, sevgi, aydınlık
senin düşlerinin tütsüsü sadece

Nujiyan MUNZUR

Ey tarih yazan insanlar
Kariş kariş bastığım toprağa
bir gün yolun düşerse eğer
beni
ihaneti bağrında taşıyanlara sorma
istemem
Bilmek istersen eğer beni
o zaman
kayalardan, ağaçlardan sor
kandan nemlenmiş toprağıma sor

Onlar şahidimdir benim

Zekiye BOTAN

İzdüşüm

Suskun kalmış handa katarlarla tarih
yüklü yolcuyduk
ayak tozu buralarda henüz at izlerinin
kervanların yol macerası
İlahi mühür gibi işaret bırakıyordu
kırık han duvarlarında
Kimimiz vahiy sandık
kimimiz aracı istemedik tanrıyla aramıza
kimimiz yaşamın sancısıydık
Ne onlara
ne yaşadıklarımıza inandık
Bunca zaman kitapsızdık
Okunmamış öykülerde bulduk kendimizi
O masal kahramanları henüz yaşamamıştı
çocuk düşümüzde
öykünemezdik bu yüzden
Unutulmuş muyduk?
Yok muyduk tanrı belleğinde?
Yazısı henüz bulunmamış sözdü
emanet verilmiş sanılan ömürlerimiz
bu yüzden erken ölürdük

söylencelere ispat olmalıydı bedel
verilenlerimiz
tarih yazılsın
tarihe yazılsın diye
Henüz yağmur gibiydi, bereket verildi
toprağımıza
Hüzünden damıttırdı kendini şiir
Göz yaşlarımız çorak bırakıyordu
yüreğimizi
Yine de vazgeçemedik acıdan
acı
mayamızda su, toprak ve ateşten sonraydı
suskunken bile dil, kavgasını sürdürdü
ruhla
söylemek istediklerimiz hiç bitmiyordu
yaşama dair
bu yüzden savaşıyorduk hala
Kıyamet neden gecikti, dersiniz?
hayra alamet olmayan ne çok şey yaşandı
Ha koptu, ha kopacak sandığımız
ne çok kıyamet yaşadık
Ama vazgeçmedik cennetten
bu yüzden hep yolcu kaldık
Bizimdi yaşamın her metrekaresi
biz hep başkasının bildik
Bu yüzden kendimiz bile olamadık
Masal, gideceğimiz şehrin coğrafyası
ayçiçeğinin boyun büktüğü gerçek

yaşamın olağan seyrinin dışına taşan
yol haritası
Kimimiz, dünyayı okyanus, kendimizi
damla
Kimimiz, kırık bir han her daim yolcusunu
arayan
Kimimiz, alıcı kuş pençesinden
kurtulmayı bekleyen dünyaydık
Hem okyanus, damla
Hem kırık han
Hem dünyaydık
Masal bizim içindi, masal olamazdık
Yaygın doğrulardan sıyrılmayı
bulabildiği yerden çıkıp
her ayrıntı
kendini büyütebilirmiş, buna inandık
Yoksa bugüne dek haberdar olur muyduk
kendi soyumuzdan
Önce benim kapım kırıldı
Bir başkasının başka bir gün
Hep birlikte sustuk
Sonrası malum
Gerçek-düş arası gidiş-gelişte
Var mıydık-yok muyduk, anlamadık
İs katılmış sütle damgaladım yüzümü
Bilmesem de
tarihin açık kalmış penceresinden
görüneceğimi

Bilmediğimizdendi
görmediğimizdendi belki medeniyeti
Ki bu yüzden kaç çağ atladığımızı
sayamadık
Çağlar dışında kaldık, vardık
Biz bölünmüş halk
dört halka olup kilitlendik
Şimdi ölüp de dirilememek var bir daha
Oysa bulmuştuk künyemizi, o kilitli
sandıktan
Üstelik doruktayken, bu serüven
sandığımız
yaşamın heyecanını,
kurban edebilirdik öfkemize
Tarihin ödenir hesabını hiçe sayıp
karıştırarak tanrının cennet vaadiyle
tekerrürlerin boşuna söylenmemiş
olduğunu
kanıtlamak istercesine bir gaflet içinde!..
Kendimize sırt çevirdiğimiz anlara
gerekçeler bulup
ne çok zamanı yorduk, hesapsızdık
Ateş böcekleri, çocukluğumun kaymış
yıldızları
Ya da ben öyle sanmıştım
Belki de anlam arayışımdı onlar
Ateş böcekleri, büyümüşlüğümün hayal
kırıklıkları

Gök yurdundan olmuşlar sandım
Yıldızlarla aramıza insan yaşı kadar yıl
saydım
Ne çok uzakmış, yanıldım
Sonra, her yanılgımla çocukluğumun
kapıları kapandı
Görmek istediğimiz gibi değilmiş her şey
Bizse tarifini aradığımız bir buluşa
kendi mührümüzü bastık
Şehirler kurduk
Biri diğerini taşımaz (depremle ancak
anlaşıldı)
binalar üst üste
Kuşun kanatlarında uçamazdık
Göklere varacağımız uçaklar yaptık
İhtiyacımızı karşılayacak kadardı dünya
gerisini sattık
Sonra, mekansız kaldık
Ruhumuzu temizleyerek
Bir çok ırmak adı biliyorduk, duru

Ne çok işgal ediyorlardı yaz(g)ılarımızı
İşgal altındaydık
Ama hep unuttuk
Bizle beraber diğerlerini
Mesela, murada ermişlerin soyunu
Ya da ermemişlerin mi
Sebebi bizdendi, her ırmağın adı
Küçük büyük fark eder miydi?
Ama biz unuttuk öykülerini
Yangın ortasındaydık
Çatlamışken susamışlıktan kalbimiz
Şaha kalkmış at sırtında o hırçın su
soluğu rüzgar
can vermeye geliyordu
Bizse habersizdik
Bu yüzden hep kader sandık her çıkmaz
yolu...
Yazdığım her şiir uzunluğunda
bir ömür diledim zamandan
Zamansa yolcusunu bulmuş o han...

Zin AGİRİ LALEŞ

Uzağa

Hüznüm gözlerinde
gözlerin yüreğimde bir sancı
Artık dağlar var aramızda
Ve bir de
nehirler dolusu ayrılıklar...
Yok olmayacağız hiçbir zaman
Çünkü biz
ölü çocukların sessizliğine küstük
Karanlık sokaklara
yaşanmamış sevdalara küstük
Ve bizi birbirimize
çeşme başı sohbetleri bağladı
Ve mızıka sesi
Ve papatyalar
Ve yüreğimize işlediğimiz türküler
Bir de

uçurtmalar
Meydan okuyoruz şimdi
Hangi cüretkar bozabilir ki bu bağı?...
Artık dağlar var aramızda
Ve bir de
nehirler dolusu ayrılıklar...

Berfin Başak EREN

Doğuş

Neden?...
Soruyorum, durmaksızın gecenin
karanlığına
Karanlığı yırtan haykırıslara boğuluyorum
Zaman ve mekan şimdi değildir
Yer ve gök bir değildir
Güneş geç doğar artık bu vakitlerde
Sararır yaprak dalında

düſer ana toprağa
Ana rahminde kalamaz artık bebe
Doğdu doğacak günün sancılarını yaşar
Ama sancısı ağırdır yeni bir canın
Tam dokuz ay, dokuz gün
Şafak söker gün be gün!...
Tan ağarır her akşam
Yasa bilincindedir sorumluluğunun
durmaksızın, işler gider...
Gün, ay, yıl sıralanır ardı sıra
Artık ne dokuz ay, ne dokuz gün
Artık ne gece, ne de gündüz
ne şafak, ne tan!...
Sancısı ağırdır
Çünkü doğacak bebenin
çocuk saflığında değildir,
Ana sütü gibi helal hiç değildir!...
Yoğrulmuştur yılların acılı geçmişinde

Bağrında açmıştır kan kızılı demetleri
Döl yatağı kurumuştur yeni bir canın
Körpe yüreklere kapanmıştır artık
Ve kurak toprak kaktüsle yetinmiştir
Dokuz ay sancı çekmek ağır gelmiştir
çünkü...
Yaralamıştır toprağı, ağırlaşan sancı

Ağırlaştıkça, tırnaklarıyla yaralamıştır
toprağı

Ama doğmamıştır körpe bir can
Çorak toprakta

Çiğ damlasını alamamıştır çatırdayan
damarlarında...

Bu yüzdendir yüreğin hep yaralı kalışı
Bundandır hep hasret türkülerinin
çalınması,

Çelimsizliğine öfkedir, tutsaklığına tepki
Bu yüzdendir hep buğulanan gökyüzü...
“Taşıma suyla değirmen dönmez” derler
ya

Ama çiğ damlasıyla yeşerir bugün fidan
Kök salar çorak toprağa, bütün yasalara
inat

Ve ne çölün sarısı, ne kaktüsün yeşili
güzelliğini saklayamaz yeni doğacak canın
Susturamaz sesini tarihten esen fırtına
Ninnisi başlamıştır, şimdiden beşik
başlarında...

Çünkü artık dokuz ay, dokuz gün
zamanı çoktan geçmiştir
Tabiat ana döl almıştır bir kez
kurutulan damarlarında
yeniden kök salacaktır fidan
doğacak bebenin çığlıklarıyla...
Güneşin doğuşunu beklemektedir sadece

Ha bu gün, ha yarın
Ve doğacaktır bebe
Güneşin doğuşuna yönelerek...

Berfin Zine

Kırık Arbanêm

Mistik bir ezgiyi mırıldanıyor bakışların
Yüreğimin parmakları
en coşkulu devinimleri sayıklıyor

Kırık dökük arbanêmdede
her ritimde
tekrar...
tekrar...
Duyuyoruz yaşamın kokusunu
Zikre duruyor ruhlarımız
Yaprağa tutulan
son çiğ damlaları olmanın şevkiyle
salıyoruz tenlerimizi toprağa
Ve...
bedenlerimizde
sayısız ayak izleri yine
hangi dünyalara ait olduğu bilinmeyen
Kızılımsı haykırışlarla ürperiyoruz
Bir ayın sonrası sarhoşluk karışıyor havaya

Nehrin öte kıyısında
hüzün renginde giysileri
toprak yansıyışında taneleriyle
uğurlanırken son yolculuğuna kurbanlar
yaşamdan koparılmak
melodiler eşliğinde suya karışıyor
En değerli armağanlar
her damlayan gözyaşında
bambaşka bir şekle bürünüyor ağıtlar
Düşüyor ritim
Ve...
Rüzgar pelerinlerinde taşıyor son
titreşimleri
Soluk
tanımı olmayan bir renge
dönüşüyor coşkular
Binlerce ruh
boşluğa savuruyor bendini
İkinci intihar yaşanıyor
İkinci bir sessizlikte şimdi benlikleri

Düştü ritim
Ve...
şimdi nehrin sularında
binlerce zerrecik halinde
yaşlı erbanê
Rüzgarsa
bir yürekten kurtulurcasına
çekip gitti
ölümü bırakarak ardında
Bir soluk daha gitti
ve bir soluk

daha kırıldı yaşama

Özlem
Kandil 2000

Yolcu

Göç yollarında kervanlarımız
Umuttur yükümüz
sevdadır, inançtır
Öğrenmişiz ayrılmanın

hüznün olgunlaşmış
başaklarını toplamayı
Ve öyle sevmişiz
yoldaşın narin gülüşünü

Dorşin POYRAZ

Yüzüm

I.

Ben hep ip atladığımı sanırken
çağlar atlamışım
Ve çağlar, çağlayan olup akmış
hiç durmadan
önüne göz bebeklerimi katarak
Şimdi su yatağının durgunluğunda
yosun kokuyor saçlarım
Yüzüm oluyor su yatağı
Dağılmadan göz bebeklerim
hiç akmamacasına yüzüm
gözlerim yüzümde yüzüyor
Artık ağlamayacak gözlerim...

II.

Karanlıkta karanlık oldum
Aşkımı yitirdim karanlıkta
Ve aydınlık oldum
Yüzümün bir yanı aydın
güneşe bakıyor
Diğer yanı ise karanlığa
göz kırpıyor
Yüzüm ikiye bölünüyor
acı çekiyorum...
Yüzümün tümü firar
benden kaçıyor
Oysa ben
bütün suçlardan
muaf sayıyorum kendimi
Ama acılar
telif hakkı istiyor
Veremiyorum...
Bir istila sonrası
yüzümden kaçıyorum
Şimdi bir dilenciyim
Heybemde taşıyamayacağım kadar
yüz var
Ben kendi yüzümü dileniyorum

III.

Ülkemin haritasıdır yüzümün çizgileri
Çizgiler boyu kırdılar benliğimi
Ama intifada çağrısıydı
gözlerimdeki ışık
Şimdi parçalarımı topluyorum
kırılan benim
Bütün benlerimi alıp kucağıma

uçurum kenarında yürüyor
uçurumdan vazgeçip-geçmemenin
uçurumundayken
sesler çığlık oluyor...

Medya DOZ
09.02.2001

Geceye Hitap

Ve yine seninleyim
Ama sen
yine yorgun düşünceli ve suskun
Kürt kızının zifiri

kara uzun saçlarından almışsın geceni
kendinle boğuşuyorsun dipsizliğinde
Bundadır ki
ben beni soruyorum sana
Duyuyor musun?
Ak yüreğime
gecede saçlarım ağlarken
avuçlarım yanar sessizliğine
Dinle beni gece
Dağları nasıl almışsan koynuna
Ve toprağa bir gelin misali
salvi boyunca serilmişsen
Ve suskun gözlerinle
bakıyorsan da
Beni de al asi karanlığına

Bak hala gece
Nasıl da durgun gökyüzü

Bundandır belki
yıldızlar gülmüyor uzun zamandır
Bundandır ki
düşlerim maviliğe asılı
Bundandır oy gece
Bir çocuk ılık ılıa
Kana bulanmış bir sevda
sıcak bir yüreğe hasret
Ama gece
eriyen kurşun sesleri
bağrımda bir hançere dönüşürken
zifiriden kopuyor
sessizliğin resmi
Sen o çocuk gülüşlerin
sessizliğine öfkelenirsin
Neden?
Bir gece senfonisinde
olmayacak sessiz masallar
yayılıyor geceye...

Asmen UÇURUM
Kandil, Mart 1999

Arayış

...

Bir garip gezgincidir insan şimdi
düşleri çocukluğunun oyunlarında saklı
bir serüvencidir

Sakiler kırık testilerden yıllanmış şarap
dağıtıyor

cennetin kapısında

Sakilerle yoldaş serüvenciler
alev alev yanan bir dünyanın içinde
çatlayan dudaklara

bir damla su vermek için
yollara düştüler

O yollar ki, cennetin yaratıcılarına
aşkı ve özgürlüğü vaat ediyordu
Aşkı ve özgürlüğü vaat eden yollar
ayrılıkların kapılarına yeni özlemler asarak
serpiliyor

...hüzün kokan toprağın bağrına...

Ve mülteci aşklarına ağıt yakıyor toprağım
Kendi yatağına kök salsın diye
savrulan çocuklarını

bereketli memelerinden emziriyor sabırlıca

Mutluluğu bulsun diye onlara
özgürlüğü anlatıyor, savaşın diliyle
Ve dağları dağ yapan dağ yüreklileri

...

Dirok Jiyan
Gare 1999

Zağros Çiçeği

Kapa gözkapaklarını
yağmur sisleri ardına
Çarçella doruklu
Zağros çiçeği
Ürkek, sonra asi
küçük bir kız Mare
Belki yorgun saçları
ışınlar tutsağı Mare

Ama
yüreğim bir başka Çarçella
Yağmuruna susayan saçlarım

yanık bir köy o zamanlar
gözlerimin şahitliğinde yakılan
Biliyorum suçum az değil
En az senin kadar
Tarihin sende unutulduğu
dünyanın ekvatorunu parçalayan
okyanusta boğulsa suç
bağışlar
bir intihar kalın asır sonrası
Dağ doruklu yüreğim
-Bir damla-
rüzgar takıldı saçlarıma
ve bir orman gibi sığlaştı

Tüm dostun haykırışı Cilo
Gizemli bir kuyu annem
Ardına düştüm Zağros
anamın saçlarına dokunuş özlemiyle

Tutundum sana dal mı dersin
bilmem ama
buldum seni
İşte bu yüzden özlüyorum
Belki yalnız değilsin
bu maratonda
Gözlerine ışınları sığdıran
bir kızın var şimdi
Esmer bir düşte doğdu
ellerimde acının tadını bırakarak
yeni intiharlara
Çarçella
kutsal genç bir kız şimdi
Etekleri papatyalı Zağros
saçları suçum
intihar soluklu bir kadın
Şimdi
nefes serüvencisi...

Asmen UÇURUM
Kandil 2001

Toprak

Toprak ana nasılda rahmini açmış
Tanrının bereketine
Yağmur ki
tıpkı bir notadaki ezginin umuduyla
Her damlası bir ateş yakıcılığıyla

yüreklerin ta derinliğine düşüyor
Yağmur ki
ruhlardaki laneti silip süpürmek için
çiseliyor...
çiseliyor...

Arjin DERSİM

Damla

Verebilmek en durusundan duyguları
Dosta
İçinde onun olduğu en güzel düşleri
Düşlemek, onunla sevebilmek her şeyi
Yürek bu
kâfi gelmiyor hiçbir şey
İstediğim dostluktan da öte şeyler
Ayrı köşelerdeyken evrenin
gözlerinden kendimi okuyabilmek gibi bir
şey
Yıldız gözlerin görebildiği her güzellikte
anılar dolusu tebessümler bırakmak
dudaklara
Ilık soluklarda gidermek susuzluğunu
Her şey mutluluktan yanmayı çağırıştırır
dostla kavrulmayı
sevmekten, seilmekten

O'nu, yollara düşüp bilinmeyen uzak
ülkelerde
adı konmamış gezegenlerde aramıyorum
Yüreğimi bir damla suda eritip
ısınmayan duvarlarına vurmak istiyorum
Bendlerine çarpıp dağılmak
sonra yeniden kaçtığım okyanusta
Bulmak istiyorum
bir damla su, bir mavi boncuk
Bir yürekte karışmış umutlar yorgun
Gözlerden akan yaşlar
nasıl da oyuklar bırakır gururlu yüzlerde
Onca hırçın sular çürütemedi duvarlarını
Olaki bir gün
tarihin bir zamansızlığında
duvardaki çatlaktan bir ıslaklık sızdığında
o zaman tuzları çekilmiş
bir damlayım ben

Canda ANDOK
20.08.2001

Mavi Beyaz Düşler

Zaman ne kadar da acımasız

Birilerini bir şeyleri beklemeden
nasıl da akıp gidiyor
Sonsuzluk içerisinde akan
uzay boşluğu misali
yakalamak seni
Ve doyasıya yaşamak
Bazen güzel bir ütopya
bazen de beyin duvarlarıma çarpan bir
fantazi
Seni sende yakalayanlarda çıkıyor
Diyeceğim odur ki sana
asla teslim olmayacağım
Kimi zaman içimde bir çılgılık kopuyor
o sonsuz boşluğuna atıp kendimi
yalnızlıklarla sarılı
zamanlı ve zamansız vakitlerde dalıp
gitmek
Sonrasında yeni başlangıçlar için
kendimi bulmak istiyorum
Benim de bilmediğim
arkasından koşarak yakalamak istediğim
nice mistik gerçek
ve gerçek olmayan yanlarım var
Bütün olanlarla, olacaklarla birlikte
sen sonuç,
biz ise nedeniz
Senin bütün gizlerin nesne oluşunda
bizim ise özne oluşumuzda gizlidir

Avaşın ARJİYAN
09.06.2001

Şiirler Adsız Yine

Şiirler adsız yine
İçimde ucsuz bucaksız

Muş ovasının maviliğinde
buğday tanesiydi yüreğim
Şiirler adsız yine
İçimde soluksuz sonbahar akşamında
ağlıyor, gözlerim, yüreğim
Şiirler adsız yine içimde
Bu şehir de çıglıklarımı atamıyor
geri dönüyorum yüreğime

Rojna ZAĞROS

Ufkun Kızı

Aramızda yalnızca bir sınır çizgisi
ve sınırda tel örgüler
Ellerim, uzanırken sana
avucumda kırmızı bir gelincik yetismekte
Bedenimi çiziyor dikenli teller

Çizilen şu g nl im gibi
ağlayan gözlerine baktıkça
ilk soluğu dağların
buzul doruklarında alıyorum
Güneşin kızılaştığı o dorukta
kaldırıyoruz tüm duvarları
Yıkıp geçiyoruz, tel örgütleri
sevdamızın sözcükleri ekiliyor

Bak!
 lkemin kıvılcım yüreğinde ufuk
ve kızı oluyorsun ana topraklarımın
O ülkenin rüzgarları savuruyor saçlarını

dalga dalga
Derken Dicle'nin keskin sularında
Zore'nin deli yüreğini yırtıyoruz
Fırat'ın asi dalgalarıyla boğuşurken
ölesiye bir ayrılık başlıyor
Kavgamız sürüyor bir kıtadan, bir başka
kıtaya
Düşmana sıktığım silahta tetikte
duruyorsun
Yaktığım ateş oluyorsun
süzülüveren yeşil otlaklarda
Avucumda hala kızıl gelincik duruyor
Hoşça kal demeden,
şafak gibi açık alnından öpüyorum
tozlu patikalardan usulca kayboluyorum

Beritan BAZ

Simyacı

Mahkumdur artık
her şey sınırlılığında
Yüzlerdeki bütün işaretler silinmiştir
Simyacı yorgun
var olanla değil
var olmayanın olabilirliğiyle mutlu olanlar

Hayallerdi avutan birazda
Birazda tutsaklıktı çok bilmek
Deliliğe övgüler dizdi
gerçekliği yakalayanlar
Bin yılın gizini taşıyan levhalar kırık
yorgundur artık levha taşıyıcısı kadın
yaşlanmıştır bütün yüzler
Ve her çizgi bir levha
sadece yaşayanın boynunda asılı duran
Katil çözmüştür artık öldürmenin sırrını
Kara kitap tılsımını hiç yitirmeyen bir
gölge
ucuz fiyatlı sahaflarda satılık
cismini kaybeden
Ve deli bilge kendi hakkında hüküm
verebilen
ve ışık
biraz daha
biraz daha ışık

Siya

Ömür ve İhanet

I.

Sahipsiz bir vakitte vurulurum
Herkesin olan vakitlere yayılır ölümüm
Ömrün sırrı, kendini yazan hattat elinde
okunmamış kitaptır
Ömür ki, ölümlerle bitmez
Her ölümle bir yüz değiştirir
Bir yüzü katran karası
kendini kışkırtan duygulardan kara
Doymak bilmez vahşi hayvan olan o hırs
yedikçe küçültür ruhu
Bilir tırnağını, vurur her yana
Bir avuç toprak görmeyen
pençesi kapandığında
gözleri doymuştur toprağa
Ya da
insanlığını bir lokmaya satan
rengini yitirmiş bir hain yüzüdür

içinde yürüdüğü
 kurdun izlerinde gider
“Sen utan sokaklarına dek giyinik bir
 şehirde
 çırıl çıplak kalmışçasına utan”
 Bir adım ötede
“sana, yoldaşına tecavüz edilmişçesine
 utan”

II.

İhanet yolunda bir geçiş ihanetidir, an’daki
 ihamet
tüm zamanlarda bilenen bir hançerdir
 sırtımızda taşırız
 Ve herkesin hançerinde
 kendi parmak izleri vardır
 Yarasını ellerimizle deşeriz
Kanayıp dururuz, sahipsiz zamanda
Sessiz ve habersiz süzülüp giden bir
 yılandan

bize yalnızca izleri kalır
Ya da
gümüşi tonlarda iken, hep bir renk ararız
“Kara ideolojilerin işgalinden” kurtulsak
iyi niyet taşlarından oluveririz
O geçilmez ve dönülmez düşüş yolunun
kendine dokunamayan ellerimiz
ötekinin katil sanrısıdır
Pervasız koşar şah damarımıza
Aradığımız sessizlik içindeki
o durulmaz ve duyulmaz sese manadır
bilinmeyeni bulma, gidilmeyeni keşfetme
aşkıdır, yanar
sahipsiz olanı ararız, sahip olmak için
Puslu havanın, öldüren girdabın
cazibesidir çeker
Yönsüz rüzgarlarda grileşiriz
Seller taşar gözlerimizde, içinde
kayboluruz
Aynalarda buluruz kaybettiğimiz
kaçtığımız kendimizi...
İşte benim aynam...

III.

Kafesler kurulur her yanıma, camdan
ah cam kafes!

olmayaydın, kırılıydın da, görmeyeydim
seni

her gün doğumunda kırılarsın, derim
Kırılır her yanıma
ah kafes!

Madem olacaktın, büyüdün mü?
Özgürlüğü tutsak edecek
yaratıcının haini olacak kadar, nankör
müydün?

Toprak Ana'nı, ateş babanı unutacak kadar
ne de vefasızmışsın

Toprağın ateşte pişirildiği o doğum
sancılarına
ah cam kafes!

Bakamam sana
bir baksan, bir gülsen derim özgürlük
dolusu

Bak ki kayıp fırtınalarım yol bulsun
Gül ki şimşekler yer tutsun, kırılınsın kafes
Kırılmaz kafes

Kırılır her yanı
Aynalar düşer peşime
durmak isterim, kaçır bir yanı
Aynalarda ben, aynalarda kafes
aynalarda gözlerimin içi kafes
Kafeslerde kalbim tuz-buz kırılırım

IV.

Dört parça kanar ülkem
Yüreğim Zin'in yarasıdır, Zin'e kanar
Dağlansın derim yaram
kor kızılında bulsun rengini
Artık maske tutmaz yüzüm
ne parlak aynalar, renkli boyalar
ne süslü yalanlar, kör eder
Söylenmeden oluşan sırların gizi
okunmamış kitabın hattatı terkediştir
Ölüm sınırırır
bitmez denilen ömrün gelip dayandığı

Dilzar Dirok,
Haziran 2001

Aritmetik Yaşam

Kendisini anons seslerine hapsetmiş
yüksek ekolara tutkulu insan
Aritmetik oyunu başlamıştır artık
Artıda yaşayan riyakârlar

Ekside yaşıyan ve onun tahrikiyle sigara
tüttürenler

Ya... bölünmeyi yaşıyan maneviyatımız
kutsayacak değerlerimiz
yaşamdan vazgeçmeyecek değerlerimiz
bölmedeyse

bu aritmetik işlemin sağlamasına geç
Tarihin tekerrüründen beslenen insan
aynı oyun ve bölünmeler tüm
kutsallığımıza rağmen devam ediyorsa
sağlamaya geç

Aritmetiğin ilkeleriyle yaşa
Yanlış artılanmışların içindeki eksileri
boşu boşuna eksilenmişleri çıkar
göz aydınlığına

O zaman asıl olan bölünmüş ve
parçalanmış artılardır
Kaybettiğinin bilincine varan
çıkarmalardır

Matematiğin mantık kuralı der ki;
kazanan maneviyatımız, değerlerimiz
tüm çaba ve gizem
sağlamayı yapan beyinde, düşüncede
ve tekrar tekrar ilkeleri işleten kalemde....

Berfin Nurhak
Eylül 2001

Yaşam

Gel gör ki
yaşam öyle bir şeydir ki
varsayımlarla yaşanmıyor
Pencerenin ardından
delice yağan yağmuru izleyip
sırılsıklam ıslanmayı istemek
yağmuru yaşamak anlamına gelmiyor
Camı kaldırmak gerek aradan
Ve çıplaklığın utancını
Teninde yağmuru hissederek yenmek
gerek
Duygular yaşanmak içindir

Camın ardında yağan yağmuru
izlediğinde
ve dokunduğunda tenine
tenin kuruluşunu hissedeceksin
Sakın şaşırma
Çünkü düşünmek yaşamak değildir
yağmurda yürüyebilmektir
Sevdiğinin adını eylem yapabilmektir

Ekin Çayan

Savaşın En Kızgın Anı

Benden haberin olmasa da
seviyorum
Ayakları çıplak
yüzü kir pas içinde
parkasız, soğuktan titreyen
masum çocuk seni
Dünyadan bi haber
umudun tanıdığı masum çocuk yüzünü
savaşın en kızgın anında
senin o masum gözlerinin hayali
bana savaşma azmi veriyor
biliyor musun?

Sokaklar senin meskenin olmasın diye
kocaman kara gözlerinden
boncuk boncuk dökülen yaşlara
engel olmak
ağız dolusu gülücükleri yerleştirmek
Tüm bu acılar
bu savaş
bu kan
bu ömür
her şey ama her şey
senin ve geleceğin için çocuk
Anasız kalmayasın diye
yaşamı sevesin diye
sevilerini büyütesin diye çocuk
Bilerek mi kaybettik
kalp atışlarımızdaki heyecanı?
Neden kaldı bu sızı
yüreğimizin bir köşesinde?

Melsa AMED

Yüreğimizdeki Sevdamız

Çocuk yüreğimizde büyüttüğümüz
sevdamız
hayallerimize ulaşmanın telaşında
Büyümenin tılsımı ise çok uzak değil

hemen yanı başımızda
Belki de yüreğimizin derinlerinde
ama örtülü ve açığa çıkmamış
Çekip almak sınırların ardından
sevdiklerimizi
kaçmak peşinden
uzun bir maratону göze alarak
Bazen soluksuz, yorgun-bitik
bazen de kalabalıksız ama özgürce
Karışıklıkları ve paradoksları bir bir
yenerek
ve bilgece...

Önce kendimizi yenerek
daha gerçekçi duru olana yaklaşıarak
güneşin ışınlarnı kalbimizde eriterek
mutlaka ulaşmalıyız
Başarının huzuru ve serinliğine
ılık rüzgarlara
haz duyulan yumuşaklığa
ve gerçek mutluluğa
Kirlenmiş yüreğimizin tek temiz kalmış
hücresini
uyandırmalıyız
Ne eski biz olmalı hali hazırda
ne de yıkılamayan biz
başkaları olmalı
Bu an'ın aksine ben olmanın
önce ürküten
sonra büyüten görkemiyle buluşmalıyız
kavuşacaklarımızın meltem sessizliğine

Melican Baran

Dost

İnsanlarda ülkelere benziyor
sınırları var, yüzölçümleri
yasaları var
bayrakları
ilkeleri
Kimi dağınık bir arazidir
kimi kıraç
kimi bereketli
Kimi engin, göz alabildiğince
Kiminin sınırından
sıkı pasaport denetimiyle girebilirsiniz
Girersiniz kiminden içeri
Sonuçta
küçümseme insanları derim
Ama anlamaya çalış
Nedir?
Sınırların varabileceği son nokta
Nedir?
Ve ne kadar genişleyebilir yüzölçümleri
Hastalık anında
ilaç ne ise
ihtiyaç anında da
Dost odur!...

Zemheri Günler

Zemheri bir hükümlanlıkı hayat
her dem sessiz ve soluk tükenişlere gebe

Yollar bitimsiz

ve uçurumdu bütün son duraklar...

Şafaklar al kanımızla kızılışıyor

Acılarımızda sislere gömölüyor ufuklar

Bedenim irkiliyor, benliğim param parça

Tarifsiz bir ürpertiyle sarsılıyorum

Bu coğrafyanın tüm kutsal heyecanlarında

Maviliklere kanat açarken dahi

Bir an olsun bile bahtiyarım diyemeden

Şimdi toprak olan bir dağ kızının

çığlığı yankılanıyor kulaklarımda

“ölüleri çoğalıyor halkımın” diyor

üşüyorum...

Her devinimde fırtınanın ayak sesleri var

Sesimiz sahipsiz bir rüzgar gibi dolaşıyor

cihanı

Her coğrafyada mülteciyiz

Her zaman tüneline seke seke yürüyoruz

çocuk yüreğimizi büyütmeden

Ve her yolculukta son yolcularız

Soluk soluğayım yine

Bu zemheri günlerinde

zozanlarımda fırtınalar esiyor
kardelenlerim yalnız
Gecenin en ıssız deminde düşen
çiğ taneleri kadar bir başına
ölüleri çoğalacak halkımın!
Bu ülke kırılan bir aynadır
Kıraç topraklarda tükeniyor ırmaklarımız
İhanet hançeri acımasız...Toprak
doyumsuz
Hayat kısır...

Dirok JİYAN

Bir Düş

Bu gece bir kurşun sıktım gökyüzüne
bir yıldız düşürmek içindi
Yanıma gelmesini istediğim için
Yarasını saracaktım sonra
Ona dağları anlatacaktım
özlemimi salacaktım yüreğine
türkülerini söyleyecektim sevdaların,
sevdalıların
Tüm hasretliklerin inadına
sımsıkı kucaklayacaktım
Bu gece bir yıldız düşürdüm yeryüzüne
özlediğim için
düşse de paylaşmak için

Hayalde olsa yanıma gelişı güzeldi

Tekoşin Dicle

Çiğdem

I.

Kök salınabilir mi rahatça
Dallarda yeşil yaprak
ve çocukların gözlerindeki ışıltı çiğdem
Minicik avuçlarında
kocaman ışıltı Çiğdem
Büyür çocuklar
kaybolur Çiğdem
Işıltı söner Çiğdem artık yok
Hatta Çiğdem'in anlamı neder?

Küçük- kocaman olmuş- avuç
sahiplerinden biri
Çiğdem'de parlayan dostluk kaldı orada
Köklerine salıp açtığım yapraklarda

II.

Çiğdem'in peşindeydi yine
Arıyordu ona can vereni
Can vardı Çiğdem'de
Can... yaşam

Yaşam ve Çiğdem
Masaldı her şey lahzada
Canavarlar türerdi masallarda
Ve yendi Çiğdemsizlikleri Çiğdemsizleri
Ağzı köpüklü bir canavardı
Ya da canavarlardı
En çok Çiğdem'e saldıran

Jinda Şemrex

Hasret

Yüreğini vur dağlara
Vur ki paramparça olsun
Sonra iyi olandan bir parça al
ve bir gözenin yanına
kutsal toprağa emanet et
Kutsal toprak onu bağrında saklar
günbegün yaşam verir
Onu kendi bağrında olgunlaştırıp
güneşe sunacaktır
Ve Güneşimiz
onu keskin ışıklarıyla okşayacaktır
Sonra yüreğine al, bedenine yerleştir
Bak ne kadar da güzelleştin

Güzelleştikçe sevdana daha da
yakınlaşacaksın
Yaklaştıkça içini umarsızca bir sevda
saracaktır
Sevdanı bir kuşun kanadına koy
dolaşsın ülkeni bir baştan bir başa
Gürlevik'ten yola çıkmalı
Oradan Dersim'e, Amed'e, Botan'a
Zağroslar'a varmalı
Konakladığı her zirvede
anlatmalı sevdanı
diğer sevdalardan sevdana sevda katmalı
Görkemli ülkemin Kürdistanımın
dağlarında
yarım kalmış aşklar adına savaşmalı

Ruken Koçgiri

İrmak

Yaşamak nedir ırmak
Belki de senin gibi
akışına bırakmak kendini
zamanın gedikli yollarına
saf, duru, cırılçıplak ve cürretkar
Coşkun bir çağlayanın ihtişamıyla
aktığın arıklarda bir parça
sevgiyle sürüklediğin, sürüklendiğin

bilinmezliğin ezgisi var mı hala
dudaklarında
Ya sonu gelmeyen sorgulu bakışların
Seni gördüm rüyamda
Siluetin buğulu bir sisteydi
Benliğim bakışlarında saklıydı yine
Vakur hatta kuytu
Yalnız ve güven dolu
Ağlamaklı ihtişamın ile akıyordu
Yaşamak nedir ırmak
Ya sevgi, ya dostluk
Peki ya savaş
İşte bu ,yaşamın gizi burada saklı
İdrakın tuzağa düşmesin
Zamanın bilinmezliğini çözdükçe yaşar
insan
Seni senden alır sır
Sır Gılgamesh'in ölümsüzlüğü
Arayışına diyetir belki de
Ve Sokrat'ın ağusu kadar acı
Ama idrakınla buluşmuş
Yaşamak ya da sevmek
bağnazca adanmak değil
varolanı algılamak

Sema Beri

Güzel Hayat

Güzel Hayat
sığınıyorum bütün aydınlıklarına
orada özlüyorum
Atıyorum kendimi yarınlarına
orada seviyorum
Al beni yar gibi kollarına
güzel sevdam
Sığınıyorum atfedilen güzel sevdalara
orada büyüyorum
Ve her gece Güneşin koynundayım
Sımsıkı bağla beni varlığına
güzel kavgam...

Tekoşın Dicle

Pembe papuçlu

Boş köyler var yine gözbebeklerimde
Duman tütüyor
ama tandırın değil
Ocağın değil
Bacası değil dumanı tüten bu sefer
Bir şeyler yanıyor çatır çatır
Ateş sesi kulaklarımda
Newroz ateşi değil

Sobanın gümbür tüşü de değil
kulaklarımdaki
Boş köyler var yine gözbebeklerimde
Yıkık evlerin dumanları
Gözbebeklerimde kayıtlı bu görüntüde
Basitten tütüyor kara dumanlar
Kara işlerin kara dumanı nasıl olsa
Demirden değil bu basitlik
İşlemeli yalın bir tahta beşik
yanıyor tahta beşik
gözbebeklerimde
Tütüyor kara dumanları kara işlerin
Gözbebeklerimde bereketi kurumuş
Zeyno kızın çok sevdiği çeşmesi
Dolduramadığı yarım kalan testisi duruyor
Akan suları donmuş
Duruyor gözbebeklerimde çeşmenin
Ya Zeyno kızı
hayalleri
ve kalbinde gizlediğı
sevdası kaldı gözlerimde
gözleri donmuş
Zeyno kızın gözbebeklerinde
Çeşmenin çakıllı, düz yolundadır
gözlerim
Köy girişinde, çeşme yolunun hemen
üstünde
Duruyordu kara çocuğun kara pabuçları

Pembesini de görmüştüm daha
küçüğünün
Solmuştu pembesi güneşten
Sahibinin solan dünyası gibi
Gülpembe yanaklı çocuğu hayal ettim
o an gözbebeklerimde
Nazlı nazlı duruşunun gölgesi kalmış köy
meydanında
Yanmış yıkılmış köy meydanında
Çocuk cıvıltıları kalmış köy çevresinde
sadece
Anaların, babaların, kavgalı komşuların
kavga sesleri
geldi kulağıma
boş köyü dolaşırken
Yanan insanların gözbebeklerinde bıraktım
kendimi
Pembe pabuçlu çocukta bıraktım
gözbebeklerimi
Ona bakıp ağlarken

Peyman Amed

Aşk ı Yaratmak

Nice ezgiler
ve miadını bekleyen
aşına melodiler ile avuturuz

sınanmamış dostlukları
Gayesiz bir doğrultuda
şafakla kucaklaşıp
kendi tuvaline
ve puslu bir zaman dilimine kapayıp
kendimde boğmak seni
seni ve kendimi
Bazen gökyüzü kendi mavisinin sınırlarını
aşmayan
bir derya ya da helezonun
ilk halkasında tutuk kalan
ve bunca aşıkâr iken
bir o kadar sır ve sıra dışı hayaller
Beni ben yaparken hiç olmayan
sen, o veya bir başkası yapan
kendimden apayrı ve belleğimize sinmiş
tabularla aşkı yaratmak
En zoru bu olsa gerek
sınırlarda sınırsızlığa ulaşmak

Sema Beri

*Resim, müzik, mimari, edebiyat
hem içerik hem de biçim olarak
birey ruhunu yeniden
şekillendirmektedir. Yeni ruh ve
düşünce kazanan birey civil civil,
kabına sığmayan insan demektir.
Bu bireyle sadece coğrafya değil,
doğa da fethedilmeye
çalışılmaktadır.*

KKK. ÖNDERLİĞİ